

Catalunya Cristiana

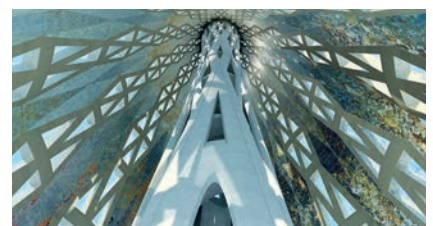
Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXVIII | NÚM. 2035
2,90 € | 23 SETEMBRE 2018

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-11)

Alliberament i do

L'orde de la Mercè celebra 800 anys d'història amb una missa a la catedral de Barcelona

La Sagrada Família encara la construcció de la torre de Jesucrist
P. 24-27

Per vostra Mercè

El 21 d'octubre del 1888 —l'any de l'Exposició Universal— a la catedral de Barcelona es va celebrar la solemne festa de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Mercè. La corona va ser oferta pel batlle Francesc de P. Rius i Taulet, en nom de la ciutat, i va ser imposada a la imatge gòtica pel bisbe Jaume Català i Albosa, amb aquestes paraules: «Així com per aquestes mans sou coronada a la terra, puguem merèixer que per les vostres siguem coronats al cel.» Cent anys després, el 1988, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Narcís Jubany, escriví una pastoral titulada *Una nova corona per a la Mare de Déu de la Mercè* on opinava que la corona que calia oferir-li aleshores a la Verge era la de la solidaritat. Passejar avui, trenta anys després, pels carrers adjacents de la basílica (en especial la plaça Orwell) és tota una lliçó de vida. La Mercè, o barri de Mar, té ben poc a veure amb aquell indret aristocràtic del segle XIX amb palaus i residències senyorials. També el panorama ha canviat força des del 1988, quan tot just començava la immigració magrebina. Mossèn Jordi García-Díe, que fou rector de la basílica, arribà a afirmar que el problema allí no era parlar català o castellà, sinó parlar o no l'àrab. I mossèn Joan Galtés, en el seu llibre de meditacions ma-

rianes *Per vostra Mercè* (2010), tot citant el decret sobre l'Apostolat dels laics, diu que «Maria visqué en aquest món, una vida com la de tothom, plena d'atencions familiars i de treball». I comenta: «Vol dir que no vivia "a la lluna" (...) Més aviat ella habità en el món alhora bonic i tràgic de la vida de cada dia» (pàg. 71).

Quins seran els fruits de l'Any de la Mercè que estem celebrant? Quina nova corona oferirem a la Mare de Déu? És prou reconeguda la tasca dels mercedaris en el món de les presons. I mai com ara la presó «preventiva» havia estat tan present en l'opinió pública catalana. Més enllà de consideracions polítiques, visitar els presos és una obra de misericòrdia corporal de la qual els mercedaris són particularment experts. I prendre consciència de les pròpies captivitats és un exercici sa per a la maduresa humana i cristiana. Que la Mare de Déu de la Mercè, redemptora de captius, icona del seny català i patrona de Barcelona i la seva província eclesial, sigui un estímul perenne per tocar de peus a terra.

Contingut

-
- 03**
Editorial
  - 05**
La setmana
  - 06**
Opinió
  - 08**
En primer pla
  - 12**
Opinió
  - 15**
Vida eclesial
  - 22**
Església en el món
  - 24**
Reportatge
  - 28**
La veu dels pastors
  - 30**
Bíblia
  - 32**
Litúrgia
  - 34**
Espai lectors
  - 36**
Cultura
  - 46**
Agenda
  - 47**
Des del carrer

El Papa convoca els episcopats a una reunió sobre els abusos

PÀGINA 16

Entrevista al mestre general dels mercedaris

PÀGINA 22

Pinzellades històriques amb motiu del jubileu de la Mercè

PÀGINA 18

39
Nova edició dels
«Goigs de la Mare
de Déu de la Mercè»

21
Mn. Dalmau i
l'ecologia

La setmana en tuits

ANNA RAMIS ASSENS

@annaramisassens

Mestra i pedagoga

Bon inici de curs saludable i competencial!

JUANJO FERNÁNDEZ

@junajofdezsola

Consultor pedagògic

Mestres, eduqueu en llibertat i amb alegria, i compartiu la llum amb alumnes i famílies! Que tingueu un molt bon curs 2018-2019

JAUME PUJOL @PujolJaume

Arquebisbe de Tarragona

Us desitjo que visqueu una bona Diada. Que l'essència d'aquesta jornada, un dia de fraternitat, joia i concòrdia, sigui l'exemple de convivència a seguir entre tots

IGNASI MIRANDA

@IgnasiMiranda

Periodista de Ràdio Estel

Guardo molt bon record de la visita a Mn. Josep Dalmau l'any 2011 al santuari de la M. D. de l'Ecologia, a Gallifa. Que l'acostament que ell va impulsar entre el cel i la terra, entre Déu i la humanitat, sigui profecia d'un món millor. Gràcies, Mn. Dalmau, per l'amistat (ACS)!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordenador d'informatius

Celebracions per la Mercè

En aquesta temporada, com és habitual, oferim els diumenges l'Eucaristia a les 11 h des de Montserrat i a les 19 des de la catedral de Barcelona (programa *Avui és el Dia del Senyor*). Aquests dies, a més, les festes de la Mercè hi tenen una presència especial. El 16 de setembre, dins el programa de la tarda, oferirem la celebració conclusiva de la tradicional processó amb la imatge de la patrona de Barcelona. Va ser presidida pel bisbe Antoni Vadell, que destacava la importància d'aquesta devoció per a una comunitat diocesana que mira al futur.

A més, diumenge 23 de setembre a les 12, transmetem la missa organitzada per la Família Mercedària com a acte central de les commemoracions per l'Any de la Mercè, amb motiu dels 800 anys de l'orde. La presideix el cardenal Joan Josep Omella i concelebreu el mestre general, Juan Carlos Saavedra; el provincial d'Aragó, José Juan Galve, i altres mercedaris, preveres diocesans i de diverses congregacions. Finalment el dilluns 24, com cada any a les 10.30, oferim la missa pontifical des de la basílica de la Mercè, presidida igualment pel pastor diocesà.

Zoom

CARME MUNTÉ

Agustí Codinach

Com cada any la basílica de Santa Maria del Mar ha acollit la missa de l'11 de Setembre en sufragi i acció de gràcies pels defensors de les llibertats catalanes i tots els patriotes que han lliurat la vida al servei de Catalunya. Organitzada per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, enguany ha tingut un record especial pel cardenal Vidal i Barraquer. Ha estat presidida pel capellà tarragoní Miquel Barbarà.

L'efemèride de la setmana

28 de setembre del 1928: el bacteriòleg Alexandre Fleming confirma el seu descobriment de la penicil·lina.

JOSEP GIL
Prevere

La llei no és un absolut, i quan s'imposa com un absolut ha de ser rebutjada

PENSANT-HO MILLOR

La legalitat vigent

La llei és bona, si més no, perquè fa possible un marc de convivència en pau que evita la prepotència dels més forts sobre els més dèbils, afavoreix el creixement humà de les persones i la salvaguarda dels valors de tot tipus que la majoria dels ciutadans considerem fonamentals, entre ells, sens dubte, els d'una democràcia participativa. Però la llei no sempre és bona, i no ho és quan no s'inspira en la justícia o quan procedeix d'una autoritat no democràticament escollida i/o imposada des de fora de les instàncies de la comunitat humana que pretén regir: i una legislació, quan no és bona, exigeix el dret fonamental de la desobediència.

En qualsevol cas, la llei no és un absolut, i quan s'imposa com un absolut ha de ser rebutjada, si més no, per aquells que creuen en un Déu que allibera els pobres i oprimits, i ha de ser rebutjada com un autèntic ídol, és a dir, com un déu que s'alimenta i creix a costa de les llibertats dels seus súbdits; l'ídol és sempre antropòfag. Una disposició legal, àdhuc en el cas que pretingui una finalitat «bona», no és res més que un mitjà, i no podem oblidar mai que una finalitat «bona» no

justifica els mitjans que no en són, de «bons».

He pensat tot això quan se'ns han omplert les orelles de proclamacions que defensaven i defensen, posem per cas, el retorn a la legalitat vigent, sense acceptar que hi pugui haver una altra legalitat, que no sigui la que deriva de la mateixa legalitat, que, si és vigent, no per això s'ha d'excloure o no es pot pensar que no sigui imposada.

Segur que els qui llegireu aquest article (i jo mateix, quan vosaltres el llegireu) us sentireu d'una altra manera de com jo em sento en el moment d'escriure'l. Ara, en el moment d'escriure'l, no puc deixar d'interrogar-me sobre quina és per a mi la «legalitat vigent». I que consti que aquesta reflexió sobre la llei és aplicable a tots els àmbits de l'humà, i, per tant, també en l'àmbit eclesial.

Recordo un acudit que s'atribueix a Chesterton. Deia: «Accepto que, quan entro en una església, se m'obligui a treure'm el capell, però no accepto que m'obliguin a treure'm el cap.» S'entén, oi?

UN NOU LLINDAR

Cultura de la protecció

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Senyor, guariu les nostres vides, perquè siguem protectors del món i no pas depredadors

Encara a prop de la recent Jornada de pregària per la Cura de la Creació, ens fem conscients que aquesta sensibilitat no ha de ser cosa d'un dia o de certs moments puntuals. El papa Francesc ens encoratja a fer-ne una actitud permanent, de vigilància i de protecció que impregna tota la societat. És cert —diu— «que no tothom és cridat a treballar de manera directa en la política, però en el si de la societat hi germina una innombrable varietat d'associacions que intervenen a favor del bé comú preservant l'ambient natural i urbà» (LS 232). Fa referència a coses tan concretes com un edifici, una font, un monument abandonat, un paisatge, una plaça. Ho fa «per tal de protegir, sanejar, millorar i embellir quelcom que és de tots».

Parlar de «protecció» referida a la natura —ens diu també Francesc— «és part d'un estil de vida que implica capacitat de convivència i de comunió. Jesús ens va recordar que tenim Déu com el nostre Pare comú i que això ens fa germans» (LS 228). Estem davant la raó que fonamenta les nostres conviccions ecològiques de respecte i protecció. A la pregària que segueix el document s'hi manifesta un desig fet petició que diu: guariu

les nostres vides, perquè siguem protectors del món i no pas depredadors, perquè sembrem formosor i no pas contaminació i destrucció.

Hi ha una qüestió ètica i espiritual que acompanya aquesta sensibilitat de protecció de l'ambient que creu en els petits gestos i que són fruit de bondat i honestat, i alhora, són part d'una espiritualitat que és exercici de la caritat. Per això dirà que l'amor a la societat i el compromís pel bé comú són una forma excel·lent de la caritat que no sols afecta els individus sinó tot tipus de relació social. Fent referència a santa Teresa de Lisieux, som convidats a «la pràctica del petit camí de l'amor, a no perdre l'oportunitat d'una paraula amable, d'un somriure, de qualsevol petit gest que sembri pau i amistat» (LS 230).

La cultura de la protecció de la natura ens porta a fer una societat més humana a partir de petits gestos quotidians que siguin contrapunt a tot tipus de degradació que afecta la persona i el seu entorn.

Evangelí de la llibertat

La Mercè celebra 800 anys amb una missa d'acció de gràcies a la catedral de Barcelona

L'orde va ser fundat el 1218 per sant Pere Nolasc.

La catedral de Barcelona, el 1218, va ser escenari de la fundació de l'orde de la Mercè, una institució dedicada a la redempció dels captius, amb el compromís de donar la vida per ells. Així ho posa en relleu el quart vot de l'orde.

Els captius del segle XIII eren els cristians que havien caigut en mans dels musulmans. Al segle XXI són la gent mancada de llibertat en tantes presons del món, però també les persones que pateixen tot tipus d'esclavatges, ja siguin físics, psicològics o espirituals.

«El món de la captivitat no ha canviat tant», afirma José Juan Galve, provincial dels Mercedaris d'Aragó. «De fet, tornem a l'esclavatge i a l'explotació del germà pel germà.» Per això, «la Mercè encara té molt a dir avui dia, i el missatge de llibertat i dignitat humana continua sent tan vàlid avui com en la fundació».

L'orde va ser fundat per sant Pere Nolasc, profundament marià i apassionat per l'obra redemptora de Crist, i patrocinat pel rei Jaume I i

el bisbe Berenguer de Palou [vegeu pàgines 18-20].

Va ser així com la ciutat de Barcelona va segellar amb l'orde de la Mercè una història que es remunta 800 anys enrere i que ha donat noms tan destacats com el mateix sant Pere Nolasc, santa Maria de Cervelló o sant Ramon Nonat. El 1687 el poble de Barcelona va instituir la Mare de Déu de la Mercè com a patrona, títol que es va ratificar amb l'aprovació papal el 1868. També és patrona de l'arxidiòcesi de Barcelona i de la província eclesiàstica, que inclou les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

El diumenge 23 de setembre, a les 12 h, amb motiu dels 800 anys de la seva fundació, l'orde celebrarà una solemne eucaristia d'acció de gràcies a la catedral de Barcelona. Serà presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada entre altres pel mestre general de l'orde, el P. Juan Carlos Saavedra [vegeu pàgines 22-23]. «Han passat vuit segles i el nostre tresor espiritual

JOSÉ JUAN GALVE
«El missatge de llibertat i dignitat humana continua sent tan vàlid avui com en la fundació»

JUAN CARLOS SAAVEDRA
«Han passat vuit segles i el nostre tresor espiritual són i continuaran sent els captius»

són i continuaran sent els captius», expressa el mestre general, alhora que exclama: «Quin amor tan gran el que dona la vida pels amics, quin amor tan gran dels redemptors d'ahir, avui i sempre.» Amb motiu de l'any jubilar, el mestre general ha convidat tota la família de l'orde (religiosos, religioses, monges de clausura i laics) a «ser profetes de temps nous, a continuar anunciant l'evangeli de la llibertat, a exemple de Jesús». El papa Francesc, en el seu missatge del 17 de gener passat, quan es va obrir l'any jubilar amb el lema «Lliures per alliberar», donava als mercedaris tres consells: conservar l'herència de l'orde, confiar en la Verge Maria i deixar-se estimar per Déu.

Avui dia, amb nou províncies, l'orde és present a quatre continents. En les seves 158 comunitats, prop de 600 sacerdots, ger-

mans cooperadors i professors de vots temporals duen a terme la tasca pastoral i l'obra social de l'orde.

La tasca dels mercedaris es du a terme a parròquies, esglésies i santuaris, i, molt especialment, al costat de la gent que pateix, ja sigui dins de les presons o a les llars d'acollida a ex presos, joves en risc d'exclusió social, emigrants i víctimes del tràfic de persones. Però també amb la creació d'escoles, llar d'infants, centres de formació i menjadors que allunyin les persones dels ambients de marginalitat. En total, la família mercedària serveix a 97 presons, 27 llars d'acollida, 46 escoles, 41 cases de formació, 5 llars d'infants i 12 menjadors.

Retorn a casa

Des de finals del mes de març passat, els mercedaris són els administradors parroquials de la ba-

Escola taller Pare Nolasc de Veneçuela.

sílica de la Mercè de Barcelona, responsabilitat que recau en el P. Jesús Roy [vegeu pàgina 47]. Així es compleix el somni de l'orde de la Mercè de tornar a la que considera casa seva. «Barcelona és la nostra seu, el nostre bressol, per això mai no deixem de demanar a l'arquebisbe corresponent tornar a casa nostra, la basílica de la Mercè», comentava el P. José Juan Galve en una entrevista publicada el setembre de l'any passat.

Amb el nomenament del P. Jesús Roy com a administrador parroquial de la Mercè, es donava acompliment a la petició formulada a l'arquebisbe de Barcelona pels capítols generals i provincials des de mitjan segle passat. Ara s'està a l'expectativa de fer efectiu el canvi de titularitat. «Hem iniciat un camí que esperem que, amb il·lusió i treball pastoral, conclogui en la

recuperació d'aquesta basílica, cap i casal de l'orde de la Mercè i somni de tot mercedari», defensa el P. Roy.

A la basílica de la Mercè, la casa dels mercedaris i bressol també de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè [vegeu pàgines 36-37], se celebrarà la missa el dilluns 24 de setembre, a les 10.30 h, amb motiu de la festivitat de la patrona de Barcelona. La missa, com en el cas de la celebrada a la catedral el dia anterior, serà emesa en directe per Ràdio Estel.

Imatge gòtica que es venera a la basílica de Barcelona.

El quart vot de la Mercè

JOSÉ SESMA LEÓN

Mercedari

Fa 800 anys va néixer l'orde de la Mercè a la catedral de Barcelona amb el quart vot o vot de Redempció. Vot que l'especifica dins l'Església com a institució i la defineix en la societat per la seva missió redemptora. El seu fundador, Pere Nolasc, profundament marià i apassionat per l'obra redemptora de Crist, es consagra de per vida a Déu per a l'alliberament de captius, disposat a morir, si calgués, per la seva llibertat.

Vot de caritat heroica que va quedar ja clarament formulat en les primeres constitucions de l'orde escrites el 1272. Formulació i obligatorietat que en les constitucions successives han restat vigents fins a l'actual Constitució del 2014.

Fidel al seu carisma fundacional, l'orde de la Mercè ha ofert a l'Església i a la societat, en els 561 anys de redempcions, 59.570 captius alliberats, 1.200 religiosos martiritzats i l'obra del P. Joan Gilabert Jofré, promotor de l'atenció psiquiàtrica dels dements.

Serà a partir de la darrera redempció (any 1779) quan les diverses províncies dediquin religiosos a la Pastoral Penitenciària, i que acceptin ser capellans de presons i estableixin centres d'acollida.

El P. Bienvenido Lahoz va iniciar el 1920 tot el que va promoure com a capellà de la presó Model de Barcelona (1940-1960): la Pastoral Penitenciària, concebuda com a pastoral específica i integral, i donen importància a les parròquies a la Prevenció i Inserció.

Els mercedaris tenen la garantia de l'orde de viure el vot de Redempció a la Pastoral Penitenciària que, directament o indirectament, exerceixen: «L'Apostolat Penitenciar és assumit per la Província com el seu Apostolat Primordial i com una forma concreta de viure i exercir el quart vot de l'orde» (EP 42). Vot de Redempció que exerceixen a presons, llars, centres d'orientació, escoles, parròquies i santuaris.

Certament el vot de Redempció professat per Pere Nolasc el 1218 continua ben viu avui.

JAUME GABARRÓ
Monjo de Solius

Aquesta sàvia recomanació del salm 33 em devia inspirar l'experiència que ara vull compartir. Fa quaranta dies que no obro el diari, des del començament de les vacances fins ara. Un veritable repòs, un parèntesi. Potser dono un cop d'ull a la primera pàgina o a l'última, però ni tan sols busco els acudits, que tan agudament solen reflectir l'actualitat. Que els qui col·laboren en la premsa no se sentin menysginguts: no deixa d'interessar-me l'opinió i la política. Però, fillets, arriba un moment que la crònica exaspera o fa mala sang. Convé desintoxicar-se.

Escric això abans del 9 de setembre, no sé res de la Diada. Doncs bé, aquesta mena de qua-

DES DEL MONESTIR

Busca la pau, procura aconseguir-la

resma de dejuni informatiu m'ha ajudat a retrobar, en Déu, l'estima pel país i per les coses tal com són, netes, sense soroll, autèntiques; la història com la mateixa gent i el paisatge. Durant aquests quaranta dies no hi ha hagut variacions substancials i, en canvi, m'he estalviat molta comèdia, la que han de fer els qui manen (supeditats als qui mouen els fils) quan no busquen anar a fons per solucionar res, sinó mantenir el poder a costa del que sigui, entretenant els ciutadans.

I és que, si de quaranta dies passem a considerar quaranta anys,

---

Fatiga que la política sigui una caricatura, o com el joc del gat i la rata

---

ens en anem al 1978, l'any de la Constitució espanyola, que ja hem vist el que dona de si. No cal pas estar tan pendents del dia a dia.

Fatiga que la política sigui una caricatura, o com el joc del gat i la rata; que s'assembla a l'estat de l'ocell tancat a la gàbia o al d'un hamster que no para de donar voltes en va. Amb la trampa, a més, de poder fer caure en la violència. Déu beneeixi els qui van de bona fe, el poble soferit, i tots els qui en pateixen les conseqüències.

Tants exemples de bona convivència que hi ha al món, per què no copiar-ne algun? Crec que no es tracta tant d'emparar-se en «l'interès general» (el d'una certa majoria) sinó —com recull la doctrina social de l'Església— en el «bé comú», que vol dir que tothom té el que ha de tenir.

MIRADA AL MÓN

Els corredors humanitaris arriben a Andorra

Els corredors humanitaris són la resposta de Sant'Egidio per fer arribar els immigrants de manera legal i segura a Europa i afavorir-ne la integració. Mostra que els ponts funcionen més bé que els murs, són més humans perquè generen confiança i faciliten la convivència, permeten passar de la por a l'acollida.

Des del febrer del 2016, ja han arribat a Europa prop de 1.500 refugiats sirians des del Líban, gràcies a

un «visat humanitari» acordat amb els governs italià, francès i belga. Tots són persones vulnerables: dones víctimes de la violència, ancians malalts, famílies amb infants traumatitzats per la guerra.

Els corredors humanitaris estan autofinançats per les organitzacions promotores. Han demostrat que és possible conjuminar l'acollida amb la seguretat, ja sigui per als refugiats, que ja no estan obligats a fer viatges arriscats pel Mediterrani, ja sigui per als ciutadans que els acullen, gràcies als controls policials que es fan tant al país de partida com al d'arribada. Però sobretot, els corredors humanitaris afavoreixen la integració gràcies al fort compromís de la societat civil a través d'una inclusió programada a diferents nivells: l'aprenentatge de la llengua per a tothom, l'escolarit-

JAUME CASTRO
Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio

zació dels infants, la relació amb les famílies autòctones que els acullen fins a inserir-los al món laboral.

Recentment Sant'Egidio, conjuntament amb la Conferència Episcopal i el govern italià, ha obert un nou corredor des d'Etiòpia que permetrà que ciutadans somalis, sud-sudanesos i eritreus trobin refugi a Itàlia. Les properes setmanes serà un país petit, Andorra, el que traçarà un nou pont amb els refugiats del Líban. Dues famílies seran acollides en una primera missió al Principat, després de dos anys d'espera entusiasta i de treball per crear un marc jurídic adient. Ara és l'hora de la societat civil, els veritables valedors de la integració.

Dues famílies seran acollides en una primera missió al Principat

SABER ESCOLTAR

La guillotina horitzontal

El títol recorda la dita: «Ens volen fer a tots iguals i, com més mediocres, millor.» La revolució francesa va usar la guillotina per tallar el cap dels condemnats a mort. Recordeu la pel·lícula esborronadora i testimonial, *Diàlegs de carmelites*. Les monges puguen, d'una en una, al cadafal, mentre sona el *Veni Creator Spiritus*.

Sembla que certs elements de la societat voldrien que prescindís del nostre cap, del nostre pensament i que tots fóssim iguals de baixets intel·lectuals. He llegit que «la mania de la guillotina horitzontal ve de l'enveja». Ningú no ha de ser més que jo.

En els mitjans de comunicació, hi ha discursos honestos, però també maneres de parlar odioses i ressentides envers els que han

adquirit una determinada posició social. I aquests proclamadors de la bondat, sovint, no són honestos, s'apoderen de diners que no són seus i privilegien els privilegiats.

Els que manen, sovint, estableixen la llei que cal acatar. Parlen dels guanys generals d'una societat, i no pensen en els ciutadans que han de comptar molt per tirar endavant. La igualtat total és impossible. No tothom sap administrar-se ni tothom té el suficient.

El mediocre se'n riu de les teories, de les coses pensades. És un raonament simple. La humanitat ha anat avançant amb el desenvolupament del pensament humà, que ha donat forma a tantes realitats admirables. Com serien els primers humans? Com vivim ara en l'era tecnològica? De fet, no podríem fer res,

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

sense tenir en compte el que han pensat i dit els avantpassats. «Tot el que tenim i usem és el fruit d'una teoria prèvia, per exemple, medicines, aliments, tecnologies...»

No s'hi val a dir, amb menyspreu, que això és pura teoria. «Hi ha teories efectives i teories equivocades. Cal refusar les equivocades, les bones assoleixen els seus objectius. S'ha dit que no hi ha res més pràctic que una bona teoria.»

Alerta! S'ha escrit també: «El mediocre contribueix en gran manera al retard i a l'anacronisme.»

La humanitat ha avançat amb el desenvolupament del pensament humà

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Els vaig estudiar fa 70 anys i, el poc que en vaig aprendre, reposa a les golfes polsegoses de la memòria. Polsegoses i amb teranyines. Amb tot, encara recordo progressions saltironants, les geomètriques, i altres, de pas compassat, les aritmètiques. Entre les unes i les altres s'establí una relació de manera que els números de la dalt, possiblement immensament grans, se'ls podia reduir a xifres de proporcions petites i, amb aquests, operar còmodament. N'estudiàvem les nocions als llibres de text i les operacions amb un compendi ple de tones de xifres. Pensareu que són records inútils de vell, i no us ho negaré pas.

Els logaritmes ens permetien operar amb xifres petites, i al final aconseguir una quantitat numèrica

A PROPÒSIT DE...

Logaritmes

gegantina que, sempre sorprenia.

El volum de les taules de logaritmes no m'ha estat mai gaire útil, ara bé, aquelles nocions, aquells records, em ressusciten de la foscor de la memòria per albirar el valor dels meus actes.

La bondat infinita de Déu, que havia preparat per a mi riqueses immenses, les va reduir a realitats històriques perquè jo fos capaç d'administrar-les. A cada acte meu, petit, limitat, correspon una gràcia eterna. He de dirigir, doncs, la meua vida d'una manera responsable.

Molta gent és presonera del mòbil i no contempla ni el paisatge ni la bellesa dels que passen

Us sorprendreu quan us digui que tot això se'm va ocórrer quan em van comunicar que una jove s'havia suïcidat. Segurament potser ningú no li havia dit mai que la seva petita vida personal, petita dins la grandiositat de la humanitat, tenia un valor etern. Que no s'havia d'encasellar en les seves emocions, les seves experiències, en la petitesa del seu *smartphone* que, probablement teclejava.

Lamento observar molta gent que camina presonera del mòbil i que no contempla el paisatge, ni la bellesa dels que passen, que n'ignoren les paraules i no s'enriqueixen dels seus tresors personals. El resultat és que s'ignora l'esperança, un mal pitjor que el canvi climàtic. Qui no té esperança, és indigent. La desesperança és pecat.

SIGNES D'AVUI

Mercedaris: 800 anys per la llibertat

Catedral de Barcelona, 10 d'agost del 1218. Pere Nolasc, mercader de teles, funda un orde per garantir la llibertat dels cristians en la vivència de la seva fe. En una societat de confrontació, quan un captiu queia a les mans dels musulmans corria un risc greu de perdre la fe. Els mercedaris alliberaven els captius amb diners. En casos extrems, es canviaven per ells per retornar-los la llibertat i perdien la seva. Una mercè, un intercanvi gratuït. Aquest acte redemptor va provocar que la Verge Maria rebés l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè. La seva devoció va arribar als confins de la terra. Barcelona la té com a patrona de la ciutat.

Els mercedaris, així com les congregacions mercedàries feme-

nines, n'han interpretat el carisma d'acord amb els temps de la història. No hi ha vida humana plena sense l'exercici de la llibertat. Hi ha múltiples formes de captiveri que la retallen o l'eliminen. Els mercedaris i les mercedàries, avui, fidels als orígens, estan presents al món de la marginació, de la pobresa, de les presons... Presents a les perifèries. Qualsevol amenaça de llibertat ha de ser neutralitzada per viure amb plenitud la vida i la fe. Els destinataris són totes aquelles persones, sense mirar-ne l'origen, la creença, la llengua, que pateixen deteriora-

---

800 anys en pro de la llibertat, essència de la fe i de la democràcia

---

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

ments greus en l'exercici de la seva llibertat. Són al costat dels que pateixen. No en jutgen el passat sinó que volen obrir horitzons de futur i d'esperança. Actituds de resiliència. Confiança en el fons del cor humà, malgrat els errors comesos o les injustícies rebudes. Són 800 anys lluitant per la llibertat dels altres, i posant en joc la seva vida fins al final. Actitud que es ratifica en un quart vot, que consisteix a donar la vida pels altres. Lliurament sense reserves. Fins al final.

Gràcies a la Mare de Déu de la Mercè. Gràcies als mercedaris i mercedàries pels seus 800 anys en pro de la llibertat, essència de la fe i de la democràcia. Seria un error greu que Barcelona ho oblidés en la celebració de la seva festa major.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

D'això, n'estic segura. Ho he comprovat en moltes ocasions. Però, sense deixar de creure en aquesta acció de Déu, també sé que sovint depèn de nosaltres que les coses d'aquest món, que Ell ha posat a les nostres mans, millorin.

La primera part d'aquesta veritat la comprovo amb emoció des de fa gairebé un mes: els superiors ens han enviat a la nostra comunitat teresiana del Raval una germana jove amb les forces que ja van minvant en les tres germanes restants. Perquè tots sabem que els anys no passen en va, i que les forces ja no són les mateixes, mentre que les necessitats que ens envolten continuen o augmenten.

Però, precisament per això, i pel meu agraïment a Déu que ens dona sempre allò que cal quan cal, ara

FINESTRA A LA VIDA

Déu ens regala el que necessitem

vull fer d'altaveu d'aquestes necessitats. I una d'elles és la de voluntaris que ens reforcin els que tenim i amb els qui comptem a l'Hospital de campanya de Santa Anna. Les hores del dia que han de ser ateses «voluntàriament» per dues persones són moltes i, de vegades, els torns queden vacants a causa d'una absència obligada per malaltia o algun incident. Per això, cal comptar amb «suplents» que, en un moment determinat, puguin omplir un forat necessari.

És a dir: **necessitem voluntaris per a l'Hospital de campanya**. Tot aquell o aquella que se senti cridat per a aquesta tasca, només s'ha de dirigir a la cèntrica parròquia de Santa Anna i allà serà informat adequadament. Fer voluntariat vol dir compromís. Estic segura que

hi ha molta gent amb compromís i constància per fer-ho realitat, però potser no sap exactament on pot posar les seves forces al servei d'una causa. Atendre tothom qui necessita un lloc on trobar-se acollit i estimat és, sens dubte, aquesta bona causa que cerca.

Agraeixo, per endavant, qualsevol que hi estigui interessat. Podeu demanar més informació a Twitter (@hospitalcampanya) i també a la parròquia de Santa Anna, Barcelona, Hospital de Campanya. C/Santa Anna, 29, tel. 933 013 576.

El meu agraïment, per endavant, a totes les persones interessades a fer voluntariat a l'Hospital de campanya

Vida eclesial

Aquesta setmana recollim que el Papa convoca els episcopats d'arreu del món per parlar sobre els abusos, entrevistem el mestre general dels mercedaris i coneixem la història de l'orde

AICA

Ciutat del Vaticà

El cardenal O'Malley reitera el compromís d'escoltar les víctimes

Francesc convoca els episcopats a una reunió sobre els abusos

El papa Francesc, després d'escoltar el Consell de Cardenals reunit a Roma del 10 al 12 setembre, ha decidit convocar una reunió amb els presidents de les conferències episcopals d'arreu del món sobre la protecció dels menors. Tindrà lloc al Vaticà del 21 al 24 de febrer del 2019.

El Consell de Cardenals va reflexionar àmpliament juntament amb Francesc sobre els abusos i va difondre un comunicat en què els purpurats van expressar «la seva plena solidaritat al papa Francesc davant del que ha passat en les darreres setmanes».

Un cop acabada l'Assemblea Plenària, celebrada a Roma del 7 al 9 de setembre, la Pontificia Comissió per a la Protecció dels Menors, va anunciar la posada en marxa d'una sèrie de projectes pilot, el primer d'ells al Brasil.

Per la seva banda, el grup d'experts de la Comissió d'«Educació i Formació» va exposar una sèrie de futures iniciatives a seminaris de formació i conferències d'àmbit local.

L'abril del 2019 la Comissió pa-

trocinarà una conferència sobre protecció per als responsables de l'Església a l'Europa central i Europa de l'Est. Aquell mateix mes, juntament amb la Conferència Episcopal Brasileira, oferirà una setmana de formació en protecció destinada a bisbes i formadors a Aparecida (Brasil).

El novembre del 2019 els membres estan convidats a intervenir en una trobada del Consell Episcopal Llatinoamericà a Mèxic. I el 2020 la Comissió patrocinarà un congrés sobre protecció de menors destinat als qui treballen en l'àmbit eclesial i la societat civil de les Amèriques, a Bogotà (Colòmbia).

D'altra banda, el grup de treball «Línies bàsiques i normes de protecció» va compartir els seus progressos com «el desenvolupament d'instruments d'auditoria per oferir a les conferències episcopals locals i contribuir així a la supervisió de les seves polítiques i mecanismes de protecció».

Escoltar les víctimes

En una entrevista concedida a Vatican News, el president de la

El cardenal O'Malley saluda Francesc.

CARDENAL O'MALLEY

«La prioritat és la protecció dels menors i la cura pastoral de la víctima»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Els atacs al Papa

Quan era petit ens feien diferenciar amb les majúscules i minúscules l'Església (comunitat) i l'església (edifici). I ens ho feien dibuixar. Amb el temps aquesta idea dicotòmica l'he poguda anar dibuixant amb més matisos; sobretot amb la lectura del discurs d'obertura de Joan XXIII del Concili Vaticà II *Gaudet Mater Ecclesia* (1962) o les mateixes quatre grans constitucions del Concili. L'Església té allò d'humana i d'encarnada que tot producte humà té però alhora ha de traslluir el Crist.

Sovint (massa sovint) l'atenció recau en l'organització i, als ulls de la premsa i l'opinió pública, l'Església es converteix en un club plagat d'interioritats, de safareig, d'influències de poder... El periodisme sobre l'Església és periodisme polític. Són les coses humanes, les nostres: misèries. Ni som perfectes ni som aliens al que és humà.

Aquests dies, amb els atacs al Papa, els articles i notícies no puc perdre de vista aquesta perspectiva; la que va més enllà de totes les imperfeccions que hem d'acceptar perquè formen part de nosaltres mateixos i fer-nos fugir de l'arrogància: l'Evangelí. La perspectiva és l'Evangelí. I si bé soc dels que defensa la crítica i la llibertat, també defenso l'honestedat i l'amor. Tot allò que es diu des del ressentiment, la mentida i contra la comunió no és Evangelí.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Comissió Pontifícia per a la Protecció de Menors, el cardenal Sean Patrick O'Malley, afirma que «una de les responsabilitats de la Comissió és tractar d'escoltar les víctimes. Sempre atents a escoltar els testimonis de les víctimes, que aporten a les nostres deliberacions i als nostres judicis».

Sobre els avenços de l'Església en prevenció d'abusos, el cardenal O'Malley assegura que «la Comissió ha estat incansable a dur el missatge de protecció arreu del món» i que, des de la darrera reunió, els seus «membres han participat en més de 100 conferències arreu del món». «També treballem diligentment en les pautes i millors pràctiques, i una de les nostres últimes iniciatives és desenvolupar eines de verificació que puguin ser utilitzades per les conferències episcopals per mesurar l'acompliment i el respecte cap a elles», afegeix. D'aquesta manera, «quan els bisbes vinguin a Roma amb motiu de les visites *ad limina*, demostraran com treballen i posen en pràctica

aquestes directrius».

Entre altres activitats, el purpurat informa que duen a terme «programes d'educació i capacitació per a aquells que són al capdamunt de l'Església, perquè els nostres bisbes, sacerdots i religiosos siguin conscients de la gravetat del fet i tinguin les eines per respondre de manera que posin com a prioritat la protecció dels menors i la cura pastoral de la víctima». Finalment, assegura que una de les seves responsabilitats més grans «és formar els líders de l'Església» i, fins ara, la feina ha estat reeixida.

D'altra banda, un estudi encarregat per la Conferència Episcopal Alemanya ha revelat milers de casos d'abusos sexuals esdevinguts dins l'Església durant més de 70 anys. «Som conscients d'aquests abusos sexuals que estan provats pels resultats de l'estudi. És dolorós i vergonyós per a nosaltres», va assenyalar Mons. Stefan Ackermann, bisbe de Trier i comissionat de la Secció de Preguntes sobre Abusos Sexuals a l'Església i Protecció de Menors.

Barcelona

Pinzellades històriques

El 10 d'agost del 1218, sota el patrocini de Jaume I i del bisbe Berenguer de Palou, a la catedral de Barcelona es realitza la fundació de l'orde de nostra Senyora de la Mercè

La província d'Aragó al Capítol provincial del 1970 va assumir l'apostolat penitenciar com a primordial i una forma concreta de viure i exercir el quart Vot

P. JOAQUÍN MILLÁN

Mercedari i escriptor

Pere Nolasc era mercader per tradició familiar i descobreix, sorprès, la barbàrie: milers de cristians es podreixen en la captivitat mahometana. El 1203 inverteix en la redempció el seu patrimoni i s'hi dedica de manera exclusiva. El 1218 se li manifesta la Santíssima Mare de Déu per encarregar-li la fundació de l'Institut redemptor. I el 10 d'agost, sota el patrocini de Jaume I i del bisbe Berenguer de Palou, a la catedral de Barcelona té lloc la fundació de l'orde de nostra Senyora de la Mercè.

El 17 de gener del 1235 Gregori IX ratifica l'obra de Nolasc amb la butlla *Devotionis vestrae precibus*, a la qual seguiria la *Religiosam vitam*, promulgada per Innocenci IV el 4 d'abril del 1245, tot aollint sota la tutela apostòlica el Mestre amb tots els frares i estenent un bon nombre d'exempcions i privilegis.

El 6 de maig del 1245 va morir inesperadament sant Pere Nolasc a Barcelona. Deixava la seva obra vigorosa amb bones fundacions. L'1 de maig del 1272 fra Pedro de Amer, trenta anys mestre general (1271-1301), volent recollir el llegat del fundador, el va plasmar en les primeres constitucions de l'orde.

Cal destacar la presència i acció maternal de santa Maria de Cervelló, que si bé no era la primera monja mercedària, sí que fou la capdavantera a formar comunitat femenina al convent de Barcelona,

on des de petita havia nodrit la seva espiritualitat, i la personalitat més carismàtica de la segona branca de l'orde. Va vestir la lliurea blanca el 25 de maig del 1265 i fins a la seva mort, el 19 de setembre del 1290, va aportar tendresa, estimació, atencions exquisides als qui arribaven redimits i a tots els pobres que s'acollien a l'hospital de Santa Eulàlia. Al seu costat, amb un gran do per al discerniment, Déu va posar fra Bernardo de Corbera, creador de la figura del prior general de l'orde, iniciador del temple de Nostra Mare a Barcelona i difusor de la seva devoció, orientador de Maria de Cervelló i de la seva comunitat.

A principis del segle XIV, l'orde es va clericalitzar, portat per la inèrcia de la vida, però es va sacrificar molt el que era carismàtic, es va immolar el laïcal; el furor va arribar fins a ignorar-ne els orígens. Figura emblemàtica d'aquest període és Ramón Saló, sant Ramon Nonat († cap al 1350), carismàtic pel seu naixement anòmal i la seva infància de pastoret orfe cuidat per Maria; model per la seva caritat amb els captius, que va assistir, regalar i redimir en bon nombre; peculiaríssim per les meravelles que Déu va fer a la seva vida, com aguantar el turment del garfi amb el qual els musulms li van cosir els llavis; sorprenent en la seva mort. Va ser tan sorprenent, que fins a Roma va arribar la seva fama i el Papa el va instituir cardenal.

Ramon és la figura del mercedari modern que desenvolupa un

Finestral el·líptic al·lusiü a la fundació de l'orde de la Mercè.

apostolat entre els fidels, que fa de cada campanya de recol·lecció d'almoines una missió, que va sense presses a terres de moros i s'hi queda, visita, sense pressa entre els captius per compadir, enfortir, sacramentalitzar.

L'orde continua clar en la seva missió redemptora. L'Esperit impulsa l'expansió de la Mercè: arriba a Itàlia, pel famós santuari de Nostra Senyora de Bonària, que Alfons Vens va donar el 1335; i s'estén més per Espanya i França.

Déu, sempre sorprenent, va posar en primera línia evangelitzadora el nostre orde amb el descobriment del nou món. Està acceptat que cap sacerdot no es va embar-

car en el primer viatge de Colom, però ja al segon el van acompanyar els mercedaris. Seria fra Jorge de Sevilla el primer missioner del nou món, seguit de fra Juan de Solórzano i fra Juan Infante. Amb el salt al nou món, la Mercè s'engrandeix enormement, es prestigia, incrementa notablement els cabals per a la redempció; perquè cap allà l'any 1563 es van crear quatre províncies de l'orde. Ara neixen els monestirs de monges mercedàries, perquè originàriament les religioses eren petits grups que vivien a l'ombra dels convents dels homes i després es van convertir en beateris.

L'Esperit fomenta en aquest segle un anhel universal de perfecció i santedat, que es manifesta en el naixement de la Recol·lecció, mitjançant cases d'observança especial; malauradament la Recol·lecció, cridada a ser el llevat que fermentés tota la religió, va acabar en una ruptura de la Mercè: el 1603 fra Juan Bautista González del Santísimo Sacramento amb tres companys van iniciar la Descalcesa; el 1606 Pau V va aprovar-ne constitucions peculiars.

Patrona de Barcelona

El temple de Nostra Mare de la Mercè de Barcelona s'ha anat engrandint des del seu origen humil amb capelles noves, durant els segles XIV i XV. La popularitat i devoció a la Mare de la Mercè va anar creixent incommensurablement, perquè no hi havia cap problema ciutadà que no es portés davant

de la Mare. I quan es va palpar tan generosa la seva assistència amb la plaga de llagostes, Barcelona la va instituir patrona, que va ser ratificada amb aprovació papal el 1868.

El temple resultava petit per a les grans concentracions populars, per la qual cosa la comunitat mercedària va decidir embarcar-se en la construcció d'un temple nou que va encarregar a l'arquitecte Josep Mas Dordal. Les obres es van iniciar el 1765 i van durar fins al 1775. Cor del santuari i de tot Barcelona és la imatge que el 1361 va tallar Pere Moragues.

L'orde se sentia útil i insubstituïble, complia la gran missió alliberadora, cada redempció era una glorificació popular; però el 1779 va ser la darrera expedició lliibertadora, i ja no n'hi va haver cap més. El cop va ser atordidor, fatal; i inacceptat, perquè es va mantenir tota l'estructura alliberadora fins al 1836. La Mercè va quedar a la deriva, i a en espera dels suggeriments de la seva Mare entretenint el carisma en la redempció moral mitjançant el culte, l'ensenyament de nens, l'hospitalitat, l'assistència als empresonats, la presència activa en barris marginals, l'atenció als empestats... Però tot ho va desestabilitzar el Trienni liberal (1820-1823) i ho va tallar la Desamortització (1835).

Quan la Mercè es recupera, reneix el problema vital de la seva identitat. El primer conat a Espanya va derivar cap a l'ensenyament d'humanitats. La guerra civil (1936-1939) va portar la destrucció de molts convents, el martiri de trenta-set religiosos, la pèrdua de novicis i estudiants prometedors; una cosa semblant van patir Mèxic amb la persecució religiosa (1911-1932) i Itàlia amb la Segona Guerra Mundial.

La província d'Aragó al Capítol provincial del 1970 va assumir l'apostolat penitenciar com a primordial i una forma concreta de viure i exercir el quart vot. Alhora sorgien les llars per a la reinserció social, essent capdavantera la de Barcelona, que es va inaugurar el 12 de març del 1972 amb l'ajuda de Rosa Gay; es van assumir parròquies de risc a Lleida (1974), Saragossa (1976)... Però no només la província aragonesa donava prioritat a

l'apostolat amb els empresonats: la província romana el 1934 va crear l'Assistenciari d'excarcerats i el 1950 va inaugurar el Villaggio della Mercede; a Xile l'any 1942 es va instituir l'Obra Sant Pere Armengol; el 1958 el pare Ramón Coo va obrir els congressos llatinoamericans d'estudis penitenciaris; el 1962 el pare Guillermo Ripoll va iniciar a Caracas les assemblees generals de capellans de presons; a la majoria dels països els mercedaris han anat assumint capellanies de les presons.

A més el Senyor va propiciar una profunda reflexió i l'obertura de camins a la caritat mercedària, com la Croada internacional de caritat mercedària (1964), la fundació de Castella a Burundi (1968) i Ruanda, l'assistència als Meninos da Rua al Brasil; la dedicació de la província de Castella als refugiats; la presència en barris marginals com a Panamà (1980), on s'ha creat el centre Fàtima amb tres llars, menjador popular, dispensari mèdic, institut vocacional en encomiable col·laboració dels religiosos i les mercedàries de la Caritat; la projecció de Xile a Angola (1992), l'arrelament d'Itàlia a l'Índia (1992).

Avui la família de Santa Maria de

«El mercedari Gilabert Jofré a València», 1409. Joaquim Sorolla.

la Mercè ha assolit una universalitat mai somiada. Creiem que hem trobat el nostre lloc a l'Església i la realització del nostre carisma a les presons, amb els refugiats... Acusem, com tots els instituts, la minvan vocacional, però també estem trobant noves vies. Tenim guanyat

un lloc a l'Església i a la societat, que sense la Mercè no serien les mateixes. Ensenyem que val la pena ocupar-se dels altres, dels més pobres preferentment, donant, donant-se, exposant, jugant-s'hi la vida, com ho hem fet sempre i durant 800 anys ininterromputs.

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Diumenge 23 de setembre, 12 h

Missa d'acció de gràcies pels 800 anys de l'Orde de la Mercè

Dilluns 24 de setembre, 10.30 h

Missa solemne de Nostra Senyora de la Mercè

**JUBILEU DE
LA MERCÈ**
1218-2018

Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

SEGUEIX-NOS

Mossèn Dalmau i l'ecologia

Havia après a llegir en el llibre obert de la natura, li interessava un estil de viure més proper a la terra

JAUME AYMAR I RAGOLTA

Director

La figura de mossèn Josep Dalmau i Olivé, l'emblemàtic rector de Gallifa, ha estat objecte aquests dies de diverses anàlisis pels mitjans de comunicació arran de la seva mort als 91 anys. Carme Munté el va entrevistar a *Catalunya Cristiana* el 8 de maig de 2016 en l'avinentesa dels cinquanta anys de la manifestació de capellans contra la tortura (n. 1911) i va ser també un dels protagonistes del documental històric *Santuaris de l'antifranquisme* de Llúcia Oliva. Les seves memòries porten un títol prou explícit: *Un capellà rebel, un sacerdot lliure* (Proa, 2008) i abasten de 1926 a 1969.

Voldria fixar-me sobretot en el seu vessant d'estima a la natura i de cura del planeta, unes actituds que venien de lluny perquè en Josep va néixer en un poble de pagès, Sant Llorenç Savall, en una casa pairal on es treballaven els camps, els horts, les vinyes i els boscos. Ell mateix, els mesos d'estiu, havia ajudat el seu pare en aquestes tasques. Dels anys de Seminari, del mestratge del doctor Bataller, geòleg i director del museu paleontològic, explica: «Arran d'aquestes classes vaig desitjar vivament dedicar-me més

Mossèn Dalmau a casa seva, a Barcelona, en una imatge d'arxiu.

tard a la paleontologia. Un parell de vegades l'any sortíem d'excursió per anar a buscar fòssils en alguna mina abandonada. En les restes de carbó, hi sabíem descobrir fulles de falguera, que en aquells temps antics eren uns arbres enormes» (*Un capellà rebel, un sacerdot lliure*, p. 78-79).

Josep Dalmau havia après a llegir en el llibre obert de la natura, sabia interpretar-ne els missatges, la importància de sembrar, de regar, de podar i d'esporgar, patia per la descurança interessada de la «casa comuna», li interessava un estil de viure més proper a la terra. Tot plegat el va portar el 1986 a obrir oficialment el santuari ecològic de Gallifa sota l'advocació de la Mare de Déu de l'Ecologia que, de la seva mà, havia d'esdevenir un lloc de trobada i de conscienciació. L'Aplec anual va comptar amb gran concurrència i el 2001 mossèn Dalmau va encarregar al poeta badaloní Joan Argenter el text d'un espectacle de llum i so que va cristal·litzar en un llarg poema, erudit i complex, el *Po-*

ema del Santuari de la Mare de Déu del Castell de Gallifa, advocada de l'Ecologia.

Ara veiem que aquella iniciativa que aleshores podria semblar un somni utòpic fa de mossèn Dalmau un dels precursors de l'encíclica *Laudato Si* del papa Francesc (2015), on aposta per «una ecologia integral viscuda amb alegria i autenticitat» (n. 10), dues actituds que amaraven el viure del rector de Gallifa. Francesc a l'encíclica tan valorada mundialment afirma: «Maria, la mare que tingué cura de Jesús, ara té cura amb afecte i dolor matern d'aquest món ferit» (n. 241) i encara en l'*Oració final per la nostra terra* diu: «Fill de Déu, Jesús, per tu foren creades totes les coses. Et vas formar en el si matern de Maria, et feres part d'aquesta terra i mirares aquest món amb ulls humans. Avui ets viu en cada criatura amb la teva glòria de ressuscitat. Lloat siguis.»

Que en pau reposis, mossèn, i que amb el teu testimoni esdevinguem molt més curiosos de la casa comuna.

P. Juan Carlos Saavedra, mestre general de l'orde de la Mercè

«Ser a Barcelona significa ser profetes per a nous temps»

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El peruà Juan Carlos Saavedra viu aquest jubileu de la família mercedària amb il·lusió i amb la mirada projectada en el futur, sense perdre de vista la història vuit vegades centenària de l'orde de la Mercè. La seva posició com a mestre general li permet copsar l'entusiasme que en tots els països amb presència mercedària suscita aquesta celebració.

Com viu la responsabilitat d'estar al capdavant d'un orde amb 800 anys d'història?

Visc i assumeixo l'ofici eclesial amb responsabilitat i entregat entre decisions diàries, i em concentro en el camí de la Veritat, de la Bellesa i de l'Esperit Sant, amb la sensibilitat de continuar difonent allò que, personalment, anomeno el CER Mercedari, que comprèn i valora els eixos de la Creació, l'Encarnació i la Redempció, els quals tracten d'integrar les virtuts teològiques

de la fe, l'esperança i la caritat; així com també els pilars fonamentals de la vida consagrada que, a través de la pregària, l'estudi, l'apostolat i la vida comuna encarnen l'evangeli de la llibertat al voltant d'aquest món globalitzat i líquid que resulta moltes vegades complex i difícil de comprendre. Per això, centrat en la consagració, la comunió i la missió d'aquesta obra carismàtico-redemptora tracto de difondre la missió de Nolasc amb alegria i caritat fraterna, i generar sinodalitat i col·legialitat entre els germans i la família mercedària en bé dels captius. Visc el meu servei i ministeri amb il·lusió i l'esperança d'un renovat futur enfront de les dificultats diverses que es presenten, intento buscar solucions als problemes que s'han de resoldre amb justícia i caritat, i busco la manera de superar les crisis que es puguin viure *ad intra* o *ad extra* en el camí evangelitzador.

En aquest jubileu es torna a Bar-

El P. Saavedra, venerant la imatge de la Mercè a Barcelona.

*Orde de la Mercè -
Província d'Aragó*

celona, als orígens. Quina relació manté actualment la Mercè amb la ciutat?

Convocar, reunir, concentrar la família mercedària a Barcelona en aquest mes de setembre, mes de Mercè, té un significat profund en recordar les arrels i els moments històrics de la fundació. Tornar a aquesta ciutat cosmopolita és fer una reminiscència de l'apostolat redemptor fet pels frares de l'hàbit blanc, els mercedaris. Anar a Barcelona és fer retrocedir el rellotge del temps per visualitzar la digna obra de caritat, però, a la vegada,

«La basílica de la Mercè és una icona de l'obra de sant Pere Nolasc, l'abanderat de la llibertat»

significa valorar el que és nou, el present, l'actualitat, que ens convida a repensar la nostra missió apostòlica.

La Mercè no va marxar mai de Barcelona, sempre va ser-hi i hi ha estat fidel a pesar dels vaivens de la vida diària. La Mercè sempre ha estat aquí, al centre i a la perifèria, en la vida conventual i parroquial, a les presons i la reinserció social, en el projecte educatiu i en la polièdrica pastoral. Avui com ahir, ser a Barcelona significa ser profetes per als temps nous, és continuar anunciant la llibertat al centre i les perifèries de la captivitat, és professar la fe i la centralitat en Crist, el nostre Redemptor; de manera particular, tornar a Barcelona significa admirar el passat, resignificar el present i proposar estratègies per caminar

plegats en la nova evangelització.

Els mercedaris han demanat a l'arquebisbat recuperar la basílica de la Mercè. En aquests moments, al capdavant ja hi ha un mercedari que és administrador parroquial. Què simbolitza aquesta basílica per a l'orde?

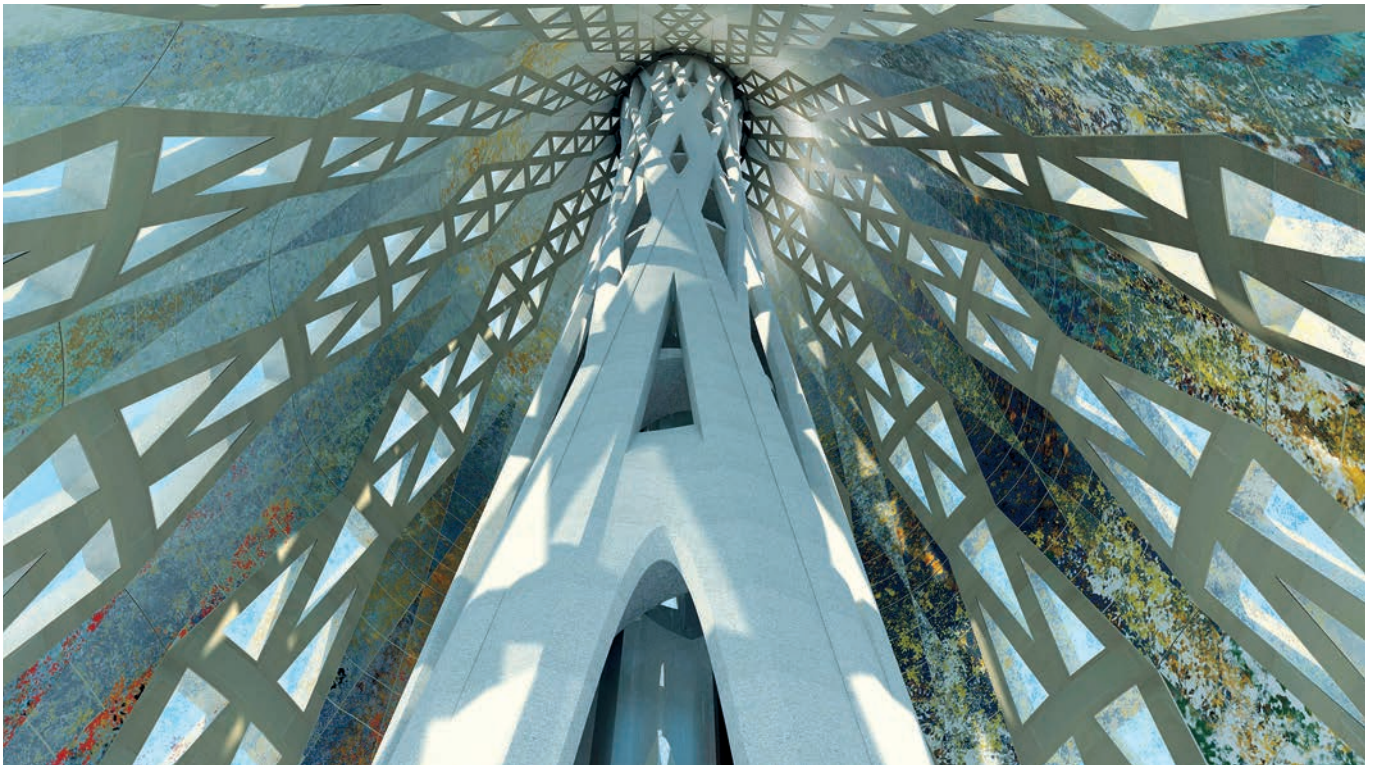
Visitar la basílica, celebrar-hi l'eucaristia, resar unes pregàries en honor a Nostra Mare de la Mercè, visitar el cambril de la Verge... genera moltes emocions i significats, des de la seva valoració artístic-arquitectònica fins a l'àmbit carismàtic-espiritual. El fet que l'actual arquebisbe de la ciutat hagi donat consentiment perquè els nostres germans de la província de l'Aragó puguin tirar endavant l'administració parroquial ja és rellevant, perquè significa tenir un grau d'obertura, de confiança, de diàleg, de capacitat de servir i d'estar disponibles per a la tasca encomanada. En el seu conjunt, la basílica és una icona de l'obra de sant Pere Nolasc, l'abanderat de la llibertat.

800 anys després de la seva fundació, com actualitza l'orde el seu carisma?

Al segle XX, es va produir l'anomenat *aggiornamento* de la vida eclesial i de la vida consagrada per als temps nous. Així, van ser renovats els principis i els objectius de la vida mercedària que des de sempre s'ha dedicat a repensar el carisma i promoure la llibertat dels fills de Déu enfront de les noves formes de captivitat actual que denigren i que són perniciosos per a l'home i la dona del segle XXI. Sense perdre de vista les mancances de la humanitat, l'orde ha revalorat les arrels generatives i ha buscat el nord i l'horitzó de l'esperança i ha tractat de crear cases de misericòrdia per als necessitats entre els nostres pobles i llocs d'acció carismàtica. Bé sigui comunitats religioses que conviuen cada dia amb els reclusos procurant-ne la reinserció a la societat, projectes amb migrants, apadrinaments d'infants pobres, orfes i exclosos, casetes de la llibertat per a dones i mares vulnerables, cases-llars per a infants i gent gran, escoles redemptores solidàries, missions parroquials i altres formes d'inculcar l'evangeli que ajuden a ser Mercè de Déu per als homes.

La Sagrada Família estarà coronada per la típica creu gaudiniana de quatre braços

Preparats per començar la torre de Jesucrist

Imatge virtual de l'interior de la torre de Jesucrist.

En l'avinentesa de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona, la basílica de la Sagrada Família organitza com cada any una jornada de portes obertes. És els dies 21, 22 i 23 de setembre i poden assistir-hi les persones que hagin obtingut una entrada en el sorteig que s'haurà fet el 17 de setembre.

D'aquesta manera, poden descobrir el progrés de les obres en els últims mesos i les properes fites constructives, entre elles, la torre de Jesucrist, que és la torre i alhora el cimbori central de la Sagrada Família.

Per què 172,5 metres?

Si en la jornada de portes obertes de l'any passat el tema central era l'evolució constructiva de la torre dedicada a la Mare de Déu, alhora que es prosseguia amb la dels quatre evangelistes, en aquesta ocasió la fita més immediata és l'arrencada de la torre central, la dedicada a Jesucrist.

Actualment, la torre central està construïda fins a la cota de 85 metres sobre pla de temple i ja s'han col·locat els quatre ponts de pedra que la comuniquen amb les torres dels evangelistes. Serà a finals d'aquest any quan veurem que comença a enlairar-se, si bé caldrà esperar-nos fins al 2022 per veure

la verticalitat de la Sagrada Família en tota la seva esplendor.

Perquè serà aleshores quan la torre de Jesucrist quedarà coronada per una creu de quatre braços que farà que assoleixi els 172,5 metres d'alçada, esdevenint així la construcció més alta de la ciutat.

Però per què aquesta alçada de 172,5 metres? Doncs perquè Antoni Gaudí no volia que l'altura total del temple de la Sagrada Família superés l'alçada de la muntanya de Montjuïc, que fa 178 metres. «L'obra de l'home», va dir Gaudí, «no ha de superar l'obra de Déu».

Simbologia

Així doncs, la torre de Jesucrist

canviarà per sempre l'*skyline* de Barcelona. El visitant hi accedirà a través dels ponts de pedra que la connecten amb les torres dels evangelistes.

Un cop el visitant s'hi endinsi i miri cap a dalt, quedarà subjugat per la verticalitat que s'aixeca damunt seu, per on ascendirà gràcies a un nucli de pedra amb una escala, que en el seu ull conté un ascensor de vidre. Durant l'ascens no podrà veure la creu superior que corona l'edifici, però per la llum que lliscarà des de dalt podrà intuir la simbologia que Gaudí li va atorgar.

Amb una envergadura màxima de 13,5 metres, la creu de quatre braços és encara a les taules de

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

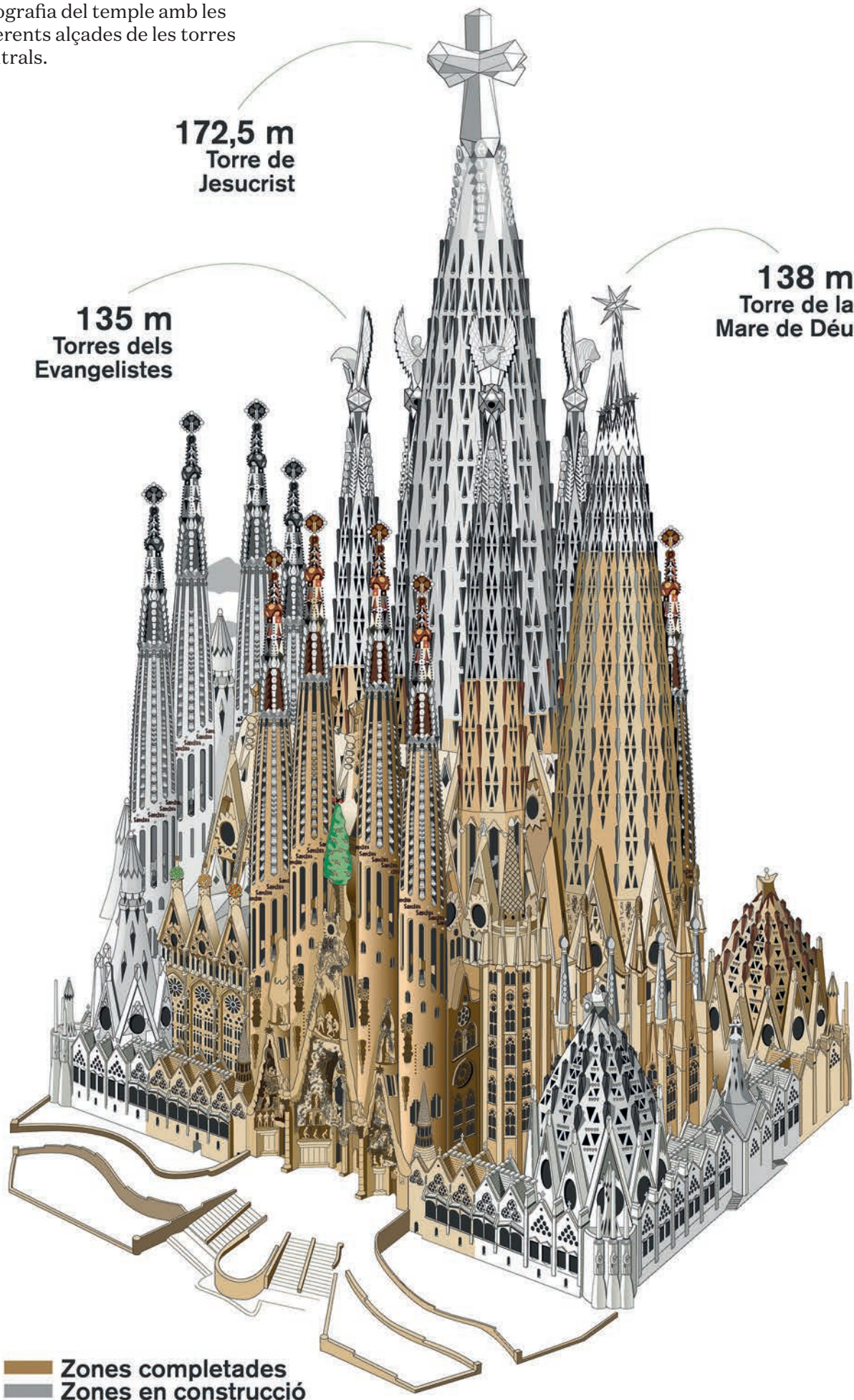
LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

Infografia del temple amb les diferents alçades de les torres centrals.

Imatge virtual del nucli de pedra i, al seu interior, l'escala i l'ascensor de vidre.

treball dels arquitectes de l'oficina, que actualment en calculen l'estructura, recerquen materials refulgents i desenvolupen solucions constructives per fer-la realitat.

La il·luminació de la creu encara està en estudi. D'acord amb la idea original, hauria de «projectar feixos de llum sobre la ciutat».

Construcció

Les torres centrals de la Sagrada Família es construeixen amb un sistema de panells prefabricats de pedra tesada que en faciliten la construcció alhora que donen fermesa al conjunt. En el cas de la torre de Jesucrist, però, els panells mesuren fins a 5,88 metres d'alt per 5,12 metres d'ample, gairebé el doble que els de les torres dels evangelistes i els de la Mare de Déu, que farà 138 metres i estarà culminada per una estrella matutina.

D'aquesta manera, la intenció de la Sagrada Família és acabar la part arquitectònica i estructural del temple el 2026, coincidint amb el centenari de la mort de Gaudí.

COM A CASA, ENLLOC

Demana'ns pressupost al T. 930385330,
al M. 649 469 458 o a/e administracio@angelseil.cat.

Una banyera que convé canviar per un plat de dutxa, un habitatge que necessita una bona mà de pintura, adequar la instal·lació elèctrica i la lampisteria, donar una nova vida al pati... Tot sovint, una petita intervenció en la nostra llar fa que ens la mirem amb uns altres ulls i que ens hi trobem millor. Deixa que des d'Àngels, Empresa d'Inserció, t'assessorem i ens ocupem de fer-ho realitat.

<http://rocaipi.cat/projecte-angels-i-insercio-laboral/>

CARTA DOMINICAL

«Princesa de Barcelona, protegiu vostra ciutat»

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Aquest any estem commemorant els 800 anys de la fundació de l'Orde de la Mercè, a Barcelona. Avui aquesta obra mercedària és un arbre frondós que es ramifica als cinc continents. Ha suscitat diverses congregacions de vida activa, de vida contemplativa i també associacions de laics que, totes juntes, constitueixen la gran família mercedària.

Gràcies a aquesta dimensió universal del carisma de la Mercè, la celebració ha sobrepassat la nostra ciutat. Així, mes de gener passat es va obrir a Roma l'Any Jubilar Mercedari. A Barcelona, el record d'aquest vuitè centenari de la fundació va molt unit a la festa de la Mare de Déu de la Mercè, a la qual mossèn Cinto Verdager pregava, en els seus populars Goigs, anomenant-la «Princesa de Barcelona».

La gran obra mercedària no és únicament una pàgina gloriosa de la nostra història religiosa, sinó que és també una realitat del present perquè, tal com està avui el món, tenim molta feina per endavant. A l'origen d'aquesta gran empresa cristiana, a més de la Mare de Déu, amb fets extraordinaris i, fins i tot, podríem dir miraculosos, hi ha un laic, un gran devot de santa Maria, sant Pere Nolasc, marcat per la pietat mariana i el compromís social en favor dels més pobres.

El pare Juan Carlos Saavedra, mestre general de l'Orde de la Mercè, ens deixa el testimoni d'aquest gran ciutadà de Barcelona en el missatge per al Jubileu mercedari: «Lliurat al servei dels captius, Pere Nolasc [...] es va desfer de tots els

béns que tenia i va compartir la seva vida i la seva missió amb els més necessitats del seu temps, i es va convertir en un signe de visita i de redempció, de servei i d'ajuda per a molts captius cristians i també per als que no compartien la fe. Així, doncs, Pere Nolasc, per la seva gran caritat, es va convertir en la persona enviada per la Santíssima Trinitat per redimir i ser l'alliberador dels seus germans, perquè va trobar els germans de Jesús en els desplaçats, els sofrents i desfavorits, els privats de llibertat, que tenien necessitat de la infinita misericòrdia de Déu».

Benvolguts germans, l'exercici de la caritat és un dels trets més característics de l'Església catòlica, des dels seus orígens fins al present. Des d'aquesta perspectiva, podem veure l'obra mercedària com una confirmació més de la sensibilitat dels cristians d'aquesta ciutat per fer realitat les paraules de Jesús: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). No podem entendre Barcelona sense la sensibilitat femenina rebuda de la Mare de Déu ni sense la seva mirada atenta als qui més pateixen. Demano avui la intercessió de la Mare de Déu de la Mercè per tal que la nostra ciutat romanguí oberta al món i sempre atenta i sensible a les necessitats dels més vulnerables.

Recordem especialment a tots aquells que estan a la presó i que tenen per patrona a la Mare de Déu de la Mercè. Un record i una pregària per a tots ells i les seves famílies. Bona festa major a tothom!

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

La catedral i el santuari

Són moltes les esglésies i ermites escampades per la nostra arxidiòcesi, però n'hi ha dues d'especialment simbòliques: una és la catedral de Tarragona, seu primada, que recorda la condició episcopal de la ciutat des de temps antics; l'altra és el santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, igualment un lloc sagrat, també amb profundes arrels històriques i emocionals.

Dues devocions estan lligades a aquests edificis religiosos: la de la catedral amb santa Tecla, i la del santuari reusenc amb la Mare de Déu de Misericòrdia. Les respectives ciutats celebren festes en el seu honor cada mes de setembre només amb dos dies de diferència, els dies 23 i 25.

Havent volgut, la Providència, que la meua presa de possessió com a arquebisbe de Tarragona fos un dia 19 del mes de setembre (2004), s'entendrà que les meves primeres experiències pastorals fossin presidir les celebracions litúrgiques en aquests dos enclavaments tan estimats. Recordo la solemnitat de la missa catedralícia i l'ambient únic del santuari de Misericòrdia durant l'Eucaristia, celebrada en aquella ocasió a l'esplanada adjunta.

Tarragona té esglésies sota el patronatge de santa Tecla, però avui vull fixar-me en el retaule dedicat a la santa màrtir al frontal de l'altar catedralici i en la bella i àmplia capella

que té en el nostre primer temple. En el primer cas la llegenda de les seves diverses tortures ens mostra que res no s'oposa a la força de la fe. A la capella, la darrera que es va construir a la catedral, destaca la composició en marbre blanc de la glorificació de santa Tecla i quatre estàtues representatives de les quatre virtuts cardinals. També m'agrada contemplar el relleu en el qual la santa visita sant Pau a la presó.

Tinc un record inesborrable del viatge que vam fer a Turquia amb un grup de pelegrins i periodistes seguint les petjades de Pau i Tecla a Tars i a Iconi —avui Konia—, els llocs on tots dos sants van néixer, van viure i van evangelitzar.

També resulta especialment emotiu visitar la Mare de Déu de Misericòrdia en el seu santuari, a les portes del qual es troba una capelleta que marca el punt on, segons la tradició, la Mare de Déu es va aparèixer a la pastoreta Isabel Besora i li va estampar una rosa a la galta com a senyal que confirmés la seva presència.

Les festes populars tenen en general un origen religiós. Convé no oblidar aquesta realitat, compatible amb totes les manifestacions i espectacles possibles. L'arrel de la festa és l'alegria i gratitud transmeses durant generacions, en aquest cas celebrant l'exemple de santa Tecla a la primera cristiandat i l'assistència misericordiosa de la Mare de Déu a tota una ciutat.

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús fa asseure a taula el petit criat enmig dels dotze

El primer dels dos passatges que comentem és una perícopa de transició. Jesús i els seus deixebles han sortit de casa i «s'han posat a travessar la Galilea». No vol que se n'assabenti ningú, perquè té la intenció d'impartir als deixebles una ensenyança que xocarà amb l'expectació que ells havien dipositat en el Messies d'Israel: «Un Fill de l'home», un membre de la humanitat, serà lliurat «en mans d'un home» poderós, van i l'executen com un sediciós, però al cap de tres dies s'aixecarà ell mateix d'entre els morts. Com és obvi, els deixebles no ho volgueren copsar i no s'atreviren a fer-li preguntes. Acabat el periple, arriben a Cafarnaüm. En el si de la comunitat Jesús es posa a interrogar-los un a un sobre què havien estat discutint «en el camí» que els anava traçant i que ells aprofitaven per situar-se en els primers llocs quan el Messies prendria el poder. Jesús crida els Dotze, els líders que havien de representar Israel. S'asseu i fa asseure al seu costat «el petit criat» que estava al servei de tots. El text usual, en silenciar l'article, el converteix en «un infant» (el diminutiu grec tant es pot traduir per «petit criat» com per «infant/bebè») i, afegint dues lletres a l'inici i canviant-ne dues més, en comptes de «fer-lo reclinar a la taula», com solien acomodar-se els jueus en els banquetes, llegim «prenent-lo en braços», com si es tractés d'un bebè. Ho podem comprovar encara avui en la correcció que feu un escriptor posterior sobre l'original de Beza. La lliçó que Jesús pretenia inculcar als Dotze, preocupats per quin d'ells seria el més important en el regne que estava a punt d'inaugurar, ha quedat reduïda a una escena bucòlica de Jesús

GLÒRIA MONÉS

abraçant un infant: «Qui aculli un d'aquests criadets en el meu nom, m'acull a mi» i, de retruc, «acull el qui m'ha enviat». Acollir plenament un «petit criat» (no un simple bebè, eh!), un de tants voluntaris que es posen al servei dels altres, significa acollir Jesús i el seu Pare.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Quina validesa tenen els evangelis apòcrifs? (i II)

Els evangelis apòcrifs són aquells que l'Església no va acceptar com a tradició apostòlica autèntica, encara que normalment es presentaven sota el nom d'algun apòstol. Van començar a circular molt d'hora, i ja se'ls cita en la segona meitat del segle II; però no gaudien de la garantia apostòlica com els quatre reconeguts i, a més, molts d'ells contenien doctrines que no estaven d'acord amb l'ensenyament apostòlic. «Apòcrif» primer va significar «secret», ja que eren escrits que es dirigien a un grup especial d'iniciats i eren conservats per aquest grup; després va passar a significar inautèntic i fins i tot herètic. Amb el temps, el nombre d'aquests apòcrifs va créixer enormement, tant per donar detalls de la vida de Jesús que no explicaven els evangelis canònics com per posar sota el nom d'algun apòstol ensenyaments divergents dels de l'Església.

Orígenes († 245) escrivia: «L'Església té quatre evangelis; els heretges, moltíssims.» Els evangelis apòcrifs no formen part del cànon de la Bíblia, encara que es van produir durant el mateix període i amb un estil similar i que val la pena estudiar-los quan es vol conèixer bé la Bíblia. Per exemple, l'Evangeli de Tomàs, escrit en llengua copta i conegut com *Evangeli gnòstic de Tomàs*, és un escrit apòcrif que conté 114 dites atribuïdes a Jesús de Natzaret. Es va conservar en un paper en llengua copta, descobert el 1945 a Nag Hammadi (Egipte). Algunes de les dites d'aquest evangeli s'assemblen a les dels quatre evangelis canònics; d'altres eren desconegudes fins al seu descobriment.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XXV de durant l'any

Lectura primera

Sv 2,12.17-20

Condemnem-lo a una mort vergonyosa

Lectura del llibre de la Saviesa:

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

Salm responsorial

53

Déu poderós, feu-me justícia, salveu-me, pel vostre nom. Escolteu la meva súplica, escolteu les meves paraules.

R. El Senyor fa costat als meus defensors.

Mireu com s'aixequen contra mi, amb quina violència em volen la mort.

No pensen en Déu. **R.**

Però és Déu qui m'ajuda, i fa costat als meus defensors. De tot cor oferiré sacrificis, us lloaré, Senyor, perquè sou bo. **R.**

Al·leluia

2Te 2,14

Déu, valent-se de l'evangeli, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor

Lectura segona

Jm 3,16-4,3

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau

Lectura de la carta de sant Jaume:

Estimats, on hi hageloses i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

Evangelí

Mc 9,30-37

El Fill de l'home serà entregat... Si algú vol ser el primer, ha de ser servidor de tots

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però

Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si

algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

Setembre

23. DIUMENGE

Diumenge XXV de durant l'any (S), Verd. Lectures: Saviesa 2,12.17-20 / Salm 53 / Jaume 3,16-4.3 / Marc 9,30-37. Tarragona: **Santa Tecla** (S), Vermell.

SANTORAL: Andreu, mr.; Lli, p. i mr.; Pius de Pietrelcina, rel.

24. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Mare de Déu de la Mercè** (S), Blanc.

SANTORAL: Gerard, b.; beat Marc Criado, prev.; Pacífic, prev.

25. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21. Tarragona: **Mare de Déu de la Misericòrdia** (S), Blanc. Girona:

Sant Dalmau Moner (MO), Blanc. SANTORAL: Aurèlia, vg.; Sergi de Radonez, monjo.

26. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis

30,5-9 / Salm 118 / Lluc 9,1-6. O bé: **Sants Cosme i Damià** (ML), Vermell.

SANTORAL: Justina, vg. i mr.; Nil, ab.

27. DIJOUS

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 / Lluc 9,7-9

SANTORAL: Adolf i Joan, mr.; Caius, b.

28. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 / Lluc 9,18-22. O bé: **Sant Venceslau** (ML), Vermell; **Sant Llorenç Ruiz** (ML), Vermell. Lleida: **Beat Francesc Castelló i Aleu** (ML), Vermell.

SANTORAL: Eustoqui, vg. i mr.; Simó Rojas, prev.

29. DISSABTE

Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 / Joan 1,47-51

SANTORAL: Fratern, b.; Gudèlia.

El Sant 23 SETEMBRE

Santa Tecla

La predicació de sant Pau va propagar la fe en Crist més enllà del món jueu i ben aviat van començar les conversions entre els grecs i els romans de religió pagana. Una de les primeres deixebles de l'apòstol de Tars va ser santa Tecla (s. I), que va dur una vida ascètica i també va patir persecució.

Nascuda a la ciutat d'Iconi, avui en territori de Turquia, Tecla pertanyia a una família grega de religió pagana. Durant una de les predicacions de sant Pau, la jove es va convertir i ho va deixar tot per la fe en Crist. Va acompanyar l'apòstol en alguns dels seus viatges i més tard va dur una vida retirada, dedicada a la pregària i el dejuni. Va patir persecució per part de les autoritats romanes a causa de la seua fe; algunes tradicions diuen que va morir màrtir, mentre que, segons d'altres, va escapar miraculosament del martiri i va morir de gran després de tota una vida d'anacoreta. A Catalunya és venerada des de molt antic i és la patrona de l'arxidiòcesi de Tarragona.

La Litúrgia de les Hores, a la parròquia

MERCÈ SOLÉ

Membre de l'ACO i del
Centre de Pastoral
Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

L'Eucaristia dominical i la pregària comunitària basada sobretot en els salms matí i vespre, primer a la sinagoga i després en altres espais, va ser el signe identitari dels cristians, de tots els cristians, durant uns quants segles. La Litúrgia de les Hores va anar creixent en moments de pregària al llarg del dia i en intensitat, va anar incorporant al cicle rotatiu dels salms textos del Nou Testament que hi projectaven la llum de Jesucrist, va afegir-hi textos dels Pares de l'Església que a partir de la litúrgia ajudaven a entendre la Paraula de Déu... Però al llarg dels segles va acabar convertint-se en la pregària comunitària dels monjos i monges i en la pregària individual dels capellans i va desaparèixer de la vida quotidiana del comú dels cristians. El Concili Vaticà II va optar per retornar el sentit inicial de la Litúrgia de les Hores i per incentivar el seu res a les parròquies.

Sorprèn el poc èxit obtingut. A poques parròquies es resa. Potser perquè la Litúrgia de les Hores ha arribat a un nivell de complexitat litúrgica en relació, per exemple, al Rosari, que en dificulta l'accés si no es té una certa formació cristiana. Potser perquè l'Eucaristia diària en moltes parròquies fa innecessària als ulls de molts qualsevol altra pregària. Potser també per un excés de racionalitat que dificulta la immersió en uns salms sovint foscos o durs. O per l'anhel de conèixer millor l'escriptura a través de la *lectio divina*.

En parlàvem al curs que el CPL va organitzar al Miracle sobre la Litúrgia de les Hores. Hi vàiem, però, unes quantes raons per reincorpo-

rar-la a la vida parroquial:

—El seu sentit comunitari. La fe del *parenostre* mai no és individual, sempre tenim com a referència l'altre. Val la pena lloar Déu matí i vespre tots junts.

—La lectura continuada dels salms, d'aquells que ens agraden i dels que no, dels que sentim propers i dels que estan allunyats del nostre moment vital, és una bona manera d'experimentar que la fe no gira al voltant nostre, sinó que afecta tots els homes i dones en la diversitat de les seves vides.

—És Déu qui prega en nosaltres, tant si estem mig adormits com si no acabem d'entendre racionalment allò que els nostres llavis diuen. Déu hi és aquí també, quan ens reunim en el seu nom.

—Cada dia costarà més, probablement, celebrar l'Eucaristia per la manca de preveres. Resar laudes i vespres comunitàriament no necessita un ministre ordenat.

En tot aquest procés hi ha recursos que es poden aprofitar. La complexitat del calendari litúrgic desapareix amb l'aplicació per a mòbils i tauletes. La del CPL permet resar amb els textos oficials de l'Església. Això fa molt accessible la Litúrgia de les Hores per a tothom. Dins la parròquia i, si convé, a l'autobús. O les retransmissions de laudes, vespres i completes des de Montserrat i Solius de Ràdio Estel.

Des del Centre de Pastoral Litúrgica hem encetat aquest camí de formació i de difusió que s'ofereix a totes les parròquies i comunitats que vulguin aprofundir-hi. Si hi esteu interessats, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Experiències de la IV Trobada Mundial de les Famílies

El P. Jesús Díaz, Vanesa Batista i Xavier Padilla, a Dublín.

VANESA BATISTA

Secretària Pastoral Familiar de Barcelona

Si les trobades mundials són un lloc de reunió amb famílies d'arreu del món, també són un lloc de trobada amb persones que, amb el seu testimoniatge, ens fan veure la vida des d'una altra perspectiva. Sovint pensem que sabem de tot, que tenim la veritat, però no som conscients de les grans mancances que tenim. I no parlo només de l'àmbit espiritual sinó també de l'humà.

Aquests dies he pogut acompanyar un grup de famílies, seminaristes, capellans i bisbes de tot Espanya i he de dir que hem estat molt bé. El fet d'anar en grup sempre és un valor afegit, atès que et permet compartir estança, pensaments, idees i impressions en un país que no és el teu i del qual no domines la llengua. Aprofito l'avinentsa per donar les gràcies als delegats de Pastoral Familiar de la diòcesi de Bilbao i als de Jerez de la Frontera que, amb Mons. Mario Izeta, van preparar el viatge i ens van acompanyar a Dublín. Gràcies per les gestions, les inscripcions al congrés teològic-pastoral, les invi-

tacions al festival de les famílies a Crock Park i a la missa de cloenda a Phoenix Park, que no pas pocs maldecaps els han portat. Gràcies!

En finalitzar la celebració, es va anunciar la seu de la propera Trobada Mundial de les Famílies, que serà a Roma l'any 2021, coincidint amb la 10ena edició i amb el 5è any de l'*Amoris laetitia*. Casualitat o oportunitat? Això ho veurem d'aquí a tres anys.

Podria dir que d'aquesta trobada m'emporto l'experiència i el testimoniatge de persones que fan que un s'adoni de la fragilitat i limitacions, però que alhora transmet esperança i coratge davant de l'adversitat; que tot se supera gràcies a la fe i la caritat cristiana i humana de persones que, desinteressadament, han volgut col·laborar-hi.

I per descomptat, l'experiència d'haver conegut i compartit amb gent extraordinària una visió més àmplia del que és ser altruista. Des dels milers de voluntaris fins als cossos de seguretat i protecció civil, i a l'Orde de Malta, que pres-tava el servei de primers auxilis, només puc dir gràcies i que Déu els beneeixi a tots.

Ens veiem a Roma el 2021!

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Virtuts teològals

Podem tenir fe i no tenir esperança? Conec gent que diu que té molta fe, però tot ho veu negre, sense sortida. Com podem fer créixer la nostra fe?

De quina fe parlem? Si es tracta de la fe cristiana, no podem tenir-ne sense tenir al mateix temps esperança i caritat. Recordi que aquestes virtuts s'anomenen teològals perquè tenen el seu origen en Déu. En realitat són un do de Déu i per això s'anomenaven «virtuts infuses», regalades. Sembla una contradicció, ja que les virtuts humanes acostumen a forjar-se amb la repetició d'un acte bo que esdevé hàbit. Així, la virtut de la puntualitat s'adquireix amb l'esforç constant de realitzar actes puntuals. Però en el cas de les virtuts teològals no és així: són un do de Déu que certament hem de rebre amb gratitud i, sostinguts per l'ajut de Déu, fer fructificar i fer créixer. Que bonica i profunda que era aquella resposta de l'antic Catecisme que, a la pregunta sobre si érem cristians, responia: «Sí, soc cristià per la gràcia de Déu.» Sobre la unitat de les tres virtuts, recordo un gran professor que vaig tenir, el P. Alfaro, que ens ensenyava que l'existència cristiana és una unitat indestruïble de les virtuts teològals. Altrament, i donada la natura d'aquestes virtuts, seria absurd que Déu ens donés la fe i ens negués l'esperança. No li sembla? D'altra banda, també és incoherent pensar que creiem i confiem en el Senyor i dubtem al mateix temps que realitzarà les seves promeses. Vol tenir més fe o, millor dit, créixer en la fe? Demanem-la humilment al Senyor i gastem-ne molta, perquè en matèria de fe, a diferència dels diners, com més se'n gasta, més se'n té. Finalment, per ser justos, caldria veure on centren l'esperança aquestes persones que vostè comenta, atès que no tota esperança és específicament cristiana.

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Cinc regles per tenir fills feliços

El nou curs escolar i acadèmic que acabem de començar, ens obre al gran món de la formació i de l'educació. Ens venen a la memòria els versos coneguts de Gabriel Celaya: «Educar es lo mismo / que poner un motor a una barca... / Hay que medir, pensar, equilibrar... / y poner todo en marcha.» No és una tasca fàcil. Més endavant, el poeta ens diu que «esa barca, ese niño, irá muy lejos por el agua». Què cal per aconseguir uns fills feliços? Com els hem d'educar, com els hem de tractar? Quin llenguatge hem d'utilitzar? Una mare de família portava al bloc de notes «cinc regles necessàries per tenir uns fills feliços». Són molt senzilles:

- Estimeu-los molt.
- Dediqueu-los temps.
- No els consentiu.
- Corregiu-los, però no els humilieu.
- Transmeteu-los valors.

Són regles tan senzilles, tan fàcils, tan eficaces! De vegades, ens perdem en grans discursos i elucubracions extenses, quan tot consisteix a «estimar» i fer que aquest amor cristal·litzi en obres cada dia, cada instant. Al cap i a la fi, educar és l'art de transmetre als altres el millor que un ha adquirit al llarg de la vida, amb l'estudi i la meditació, amb l'experiència dels esdeveniments viscuts i la relació amb altres éssers humans. En paraules del papa Francesc, l'educació és fer com feia Jesús: «Ensenyar a viure bé, en una existència que tingui sentit, que doni alegria i esperança.»

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

El Credo

Segons el meu parer, al Credo, professió de fe aprovada per la majoria de Pares Conciliars al Concili Vaticà II, hi ha dos errors de formulació. Un error, al meu judici, per tebiesa i un altre, per omissió.

El Credo (antic) dels apòstols diu: «(...) ressuscità [Jesucrist] d'entre els morts.» Això escrit és una de les essències de la Veritat de la nostra fe: va ressuscitar, així de contundent, ferm, categòric, sense dubtes ni adjectius ni justificacions. Va ressuscitar i punt. Aquesta ha estat la nostra fe cristiana-catòlica per més de 1.800 anys. Així de senzilla i veritable.

Però al Vaticà II els Pares Conciliars aproven per majoria: «(...) i ressuscità... com deien ja les Escriptures.» No dubtaven els Pares Conciliars, però ho sembla; necessiten recórrer a les Escriptures per afirmar la (seva) fe. És vàlid, sembla que ens estan dient que no dubten, però afirmen més la seva fe perquè en les Escriptures està escrit que va ressuscitar. Aquesta és la Veritat però no perquè estigui escrit en les Escriptures, sinó perquè va passar així. Basar-se en el document que ho confirma podria semblar tebiesa en la fe. Si per afirmar la fe haguéssim d'adjectivar cada paràgraf de les pregàries amb el que està escrit en l'Antic i Nou Testament no acabaríem mai.

Els Pares Conciliars van oblidar incloure en el nou Credo conciliar la professió de fe del Credo apostòlic següent: «Crec en la comunió dels sants.» Com és possible? El que generacions hem resat durant 1.800 anys desapareix. Això no és modernitzar, és ometre. Si no estem en comunió, no som Església.

Des del més pobre creient fins a Sa Santedat tots estem en comunió amb els sants, els màrtirs, els preveres, fins i tot amb les ànimes dels nostres avantpassats, els recordem en la litúrgia de la missa i estem en

comunió pel Cos i la Sang de Crist. És així. És la Veritat. Prego que es corregeixi en el Credo del Vaticà II aquesta omissió.

ANTONIO OLIVA SALA
Badalona

La carta del Sant Pare

El papa Francesc abans d'anar a Irlanda va escriure una carta adreçada al poble de Déu. Hi inclou tots els qui es consideren catòlics, que a Espanya suposa un 66,9% segons dades del CIS (Centre d'Investigacions Sociològiques).

Francesc comença amb una frase de la Sagrada Escriptura: «Si un membre pateix, tots pateixen amb ell», fent al·lusió al patiment viscut per molts menors a causa d'abusos sexuals, de poder i de consciència comesos per un nombre notable de clergues i persones consagrades.

Després afegeix: «Mirant cap al passat, mai no serà prou el que es faci per demanar perdó i buscar reparar el mal causat. Mirant cap al futur, mai no serà poc tot el que es faci per generar una cultura capaç d'evitar que aquestes situacions no només no es repeteixin, sinó que no trobin espais per ser encobertes i perpetuar-se.»

Esmenta, a més, les paraules que va pronunciar el cardenal Ratzinger al Via Crucis del 2005, on també entonava el *mea culpa*, fruit de la supèrbia i autosuficiència de tants deixebles de Crist en l'Església actual. Ara bé, penso que aquesta carta al poble de Déu hauria d'unir tots els catòlics per pregar i donar suport al Papa i també a tots aquells sacerdots que volen viure el seu ministeri com a veritables servents de Déu.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

MAC

Treballar amb esperit mercedari

Unes 700 persones integren la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè

L'advocació mariana per excel·lència a Barcelona porta el nom de Mercè. Una estreta comunió que data des de l'any 1687 quan, per un vot del Consell de Cent, la Mare de Déu va alliberar Barcelona d'una plaga de llagosta. «Aquest patronatge barceloní està compartit —informa el protocol·lista Carles Cortina i Riu— amb santa Eulàlia, la festivitat de la qual és el 12 de febrer, i amb la tristament oblidada santa Madrona, la festivitat de la qual és el 15 de març.»

La Germandat de la Mare de Déu de la Mercè té el seu origen en la Pia Associació de Devots de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de Barcelona, fundada l'octubre del 1956. Amb data 20 de juliol del 1964, per decret de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Gregorio Modrego, i sota l'èmpara del que estableix el Codi de Dret Canònic, va obtenir nous estatuts i va passar a anomenar-se Germandat de la Mare de Déu de la Mercè.

Ignasi Riera i Rovira, president de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè, explica que els objectius

essencials de l'associació avui dia són «fomentar la devoció a la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arxidiòcesi i de la ciutat de Barcelona, promoure l'esplendor del culte que de segles ençà se li dona al seu santuari-basilica de la Ciutat Comtal, promoure obres de redempció d'acord amb les necessitats del nostre temps i l'esperit mercedari, i la distribució del banc d'aliments a la gent del barri».

Així mateix, afirma que «la Germandat du a terme la seva tasca a través del compliment dels seus propòsits i del seus estatuts. I afegeix: «Fomenta tota una sèrie d'actes al llarg de l'any, principalment davant de les festes de la Mercè: organitza la processó, trobades, reunions i accions mercedàries.»

La Germandat de la Mare de Déu de la Mercè la integren al voltant de 700 persones entre dones i homes. Segons Ignasi Riera, «el perfil dels germans és ser catòlics, devots de la Mare de Déu de la Mercè i complir amb les obligacions estatutàries,

ACTES DEL VUITÈ CENTENARI

-Un recorregut pels 800 anys de l'orde de la Mercè
Concert a la basilica de Santa Maria del Mar
4 d'octubre a les 20 h

-800 anys de Mercè. Simposi carismàtic
Universitat Catòlica de València-monestir El Puig
19-21 d'octubre

-800 anys d'empremta mercedària. Simposi històric
Ateneu Universitari Sant Pacià
8-9 de novembre

Processó de la Mare de Déu de la Mercè.

Estendard de la Mare de Déu de la Mercè.

El nou orgue es compon de 3.000 tubs, 40 registres i 3 teclats

fonamentalment vetllar pel manteniment de la basílica i el seu culte».

Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir la primera setmana de maig la celebració de la festa anual de la Germandat. En la seva homilia va dir als germans que «no sols heu de promocionar la devoció a la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona, sinó que la vostra vida ha de reflectir l'esperit mercedari». «Hem de fer que entre tots —va expressar el bisbe— el missatge de l'amor i la misericòrdia de Déu arribi a tothom, de la mà de la Mare de Déu de la Mercè. Només així l'home serà un veritable fill de Déu.»

Pel que fa al balanç dels cinquanta-quatre anys de vida de la Germandat, el president Riera assegura que «és altament positiu, gràcies a la implicació dels germans, amb la seva col·laboració cristiana, social i d'aportacions econòmiques». Hi ha tres tipus de germans: ordinaris, cooperadors i honorífics.

«Ara més que mai ens cal una

societat solidària i compromesa amb el destí dels altres, especialment amb els més desfavorits, aquells que arrossegueu cadenes, principalment les de l'ànima. Necessitem com mai que els colpejats per l'adversitat i doblegats per les addiccions no se sentin ni sols ni abandonats en el seu infortuni», subratlla Carles Cortina.

Nou orgue

El nou orgue de la basílica de la Mercè de Barcelona s'inaugura els dies 21, 22 i 23 de setembre, amb la celebració de tres concerts, a les vuit del vespre, amb organistes de prestigi mundial, com ara Thomas Ospital, Maria Nacy i Montserrat Torrent.

La Germandat de la Mare de Déu de la Mercè, que ha impulsat la construcció del nou instrument, hi treballa des del juny del 2015 per aconseguir els recursos i fer així que la basílica de la Mercè, on es custodia la imatge de la patrona de Barcelona, torni a ser no només un focus espiritual sinó també musical de la ciutat.

El mestre Gerhard Grenzing, un dels orgueners més prestigiosos del món, establert al Papiol, s'ha encarregat de la construcció del nou orgue. Un instrument que contempla la recuperació d'una tradició ancestral a Catalunya per al desenvolupament de les funcions litúrgiques solemnes i per a l'execució de concerts d'alt nivell.

Ignasi Riera recorda que «la Germandat ha patrocinat i dirigit la complexa construcció del nou orgue de la Mercè, que serà un dels millors orgues d'Espanya i que es compon de 3.000 tubs, 40 registres i 3 teclats».

La campanya d'apadrinament de tubs de l'orgue té com a finalitat que la ciutadania se'l faci, simbòlicament, seu. Els tubs es poden apadrinar a partir de 50 euros. A canvi de la seva contribució, la llista completa dels padrins i padrines figurarà en una placa i en una «càpsula del temps» on s'inclouran diferents documents del procés de construcció del nou orgue.

El president reconeix que «l'apadrinament de tubs no va com voldríem, però fem campanya per conscienciar la ciutadania per tal que s'hi impliqui». Per rebre més informació de l'apadrinament: tel. 933 190 190, orgue@basilicadelamerce.com.

"VULL
UNA FAMÍLIA
D'ACOLLIDA
QUE EM FACI
ABRACADES
D'ÓS"

Sara, 5 anys

TU POTS SER LA FAMÍLIA
QUE ESTÀ ESPERANT

Aquesta és la família que espera
trobar la **Sara**, un dels **100 infants**
d'entre 0 i 6 anys que ara mateix
necessiten ser acollits a Catalunya.

ENTRE TOTS, FEM GRAN L'ACOLLIMENT

Informa-te'n a acolliment.gencat.cat

**Generalitat
de Catalunya**

Goigs de la Mare de Déu de la Mercè en el vuitè centenari de l'Orde dels Mercedaris (1218-2018)

**Allibereu-nos Maria
de tota captivitat:
trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

Vuit segles fa que a la Seu
un nou Orde es va erigir,
del Cel baixava una veu
que els va empènyer a redimir.
Una fresca deu naixia
de nostra comtal Ciutat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

*Líbranos, oh María
de toda cautividad
tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.*

*Hace ahora ocho siglos
nueva orden floreció
para redimir cautivos,
tu voz celestial urgió,
fresca Fuente que nació
de esta Condal Ciudad:*

*tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.*

Jaume, Pere i Berenguer
uniren ses voluntats
d'enviar pel món sencer
aquells frares destacats
que s'oferiren, Maria,
als qui havien segrestat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

Escultor: Joan Roig.
Policromia: Francesc Viladomat.
Talla policromada. Barcelona, 1688.
Retable de la Fundació
de l'Orde de la Mercè
que es troba a la catedral
de Barcelona.

Escultor: Joan Roig.
Policromia: Francesc Viladomat.
Talla policromada. Barcelona, 1688.
Retablo de la Fundación
de la Orden de la Merced
que se encuentra en la catedral
de Barcelona.

*Jaime, Pedro y Berenguer
se alían por Ti alentados
enviando por doquier
unos frailes avanzados,
que se entregaron, María
con gran ardor y humildad:*

*tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.*

Avui d'altres captiveris
empresonen els humans:
drogues, vicis i tiberis
tan arrelats com abans.
Cal que lluitem cada dia
per guanyar la llibertat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

*Hoy otras cautividades
encarcelan los humanos,
dependencias y maldades
tiñen de sangre sus manos.
Sólo con fiel compañía
alcanzaran libertad:*

*tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.*

El clam del Papa Francesc
ens duu mirar cap enfora
és, talmènt, un aire fresc
que ens empeny i ens enamora.
És celestial follia
l'enginy de la caritat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

*El Papa Francisco clama
que miremos hacia afuera,
a las periferias llama
con audacia verdadera.
Qué celestial osadía
de ingenio es la caridad:*

*tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.*

Molts llocs on avui conviuen
gent de tota ètnia i nació
els experts d'això en diuen
la globalització.
Tant de bo arribi un dia
de global fraternitat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

*Hay tanta diversidad!
De cultura y religión
se vive en cada ciudad
cierta globalización.
Ojalá que llegue un día
de global fraternidad:*

**tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.**

Imitem de la Mercè
el seu maternal esguard
i posem-nos a recer
allunyant-nos de regards.
Cal fer créixer cada dia
els lligams de l'amistat:

**trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

**Allibereu-nos Maria
de tota captivitat!
trobarem pau i alegria
estimant-nos de veritat.**

*Imitemos, oh Merced!
tu mirada maternal,
pongámonos a merced
de tu sombra virginal,
estreichemos a porfia
los vínculos de amistad:*

**tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.**

**Libranos, oh María!
de toda captividad:
tendremos paz y alegría
amándonos de verdad.**

ORACIÓ

Senyor Déu nostre, que en la vostra admirable providència volguéreu que la Mare del vostre Fill experimentés les angoixes i els sofriments humans, per la intercessió de Maria, consol dels afligits i alliberadora dels captius, concediu als qui viuen sota qualsevol esclavatge la veritable llibertat dels fills de Déu. Per Crist Senyor nostre.

OREMOS

Señor, Dios nuestro, en tu admirable providencia quisiste que la Madre de tu único Hijo experimentase las angustias y los sufrimientos humanos; por la intercesión de María, consuelo de afligidos y libertadora de cautivos, concede a los que sufren cualquier forma de esclavitud la verdadera libertad de los hijos de Dios. Por Cristo Nuestro Señor.

Lent

Letra de Mn. JAUME AYMAR RAGOLTA - Música de MIQUEL PUJOL I GRAU

Edició de 500 exemplars dels goigs oficials del VIII centenari de l'Orde dels Mercedaris.

Idea dels goigs i il·lustracions dels violoncel·lats mercedaris ©Miquel Pujol i Grau - Fotografia ©Jorge Llorca - Edita: Editorial Claret, SLU (Barcelona).

Letra de Mn. JAUME AYMAR RAGOLTA - Música de MIQUEL PUJOL I GRAU

Edición de 500 ejemplares de los gozos oficiales del VIII centenario de la Orden de los Mercedarios.

Idea de los gozos e ilustraciones de los violonchelos mercedarios ©Miquel Pujol i Grau - Fotografía ©Jorge Llorca - Edita: Ed. Claret, SLU (Barcelona).

Exemplar núm. 454

claret

D.L.: B-17.388-2018

A Espanya l'agricultura consumeix el 70% de l'aigua.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El canvi climàtic obliga a pensar en la regularització del consum de l'aigua

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És clar que això és un punt a tenir en compte per part dels governs de tots els estats del món. Però no és fora de lloc que també els ciutadans toquem de peus a terra en un assumpte que interessa tothom. Potser és un dels reptes més grans que s'ha de plantejar la humanitat en aquest segle XXI. El 1961 el planeta tenia una població d'uns 3.000 milions d'habitants i l'estadística del 2015 ens diu que aquesta xifra s'ha multiplicat per 2,5. Si ens fixem en l'agricultura, trobem que de 1.300 milions d'hectàrees cultivades, amb un 10% de regadiu, s'ha passat a només 200 milions més, és a dir, a 1.500 milions d'hectàrees, de les quals un 20% de regadiu. Això ha anat obligant a ser més productius en els productes alimentaris, amb avanços tecnològics, però també multiplicant per dos les zones de regadiu. Què ens diu tot això?

Que la humanitat necessita cada vegada més aigua. Ens hem trobat amb l'estadística que mostra que a Espanya, per exemple, el consum de l'aigua ara és un 70% per a l'agricultura, un 18% per a la indústria i el 12% per a usos urbans. És importantíssim que els cultius puguin continuar malgrat les perspectives d'anys de sequera, previsible amb tota certesa

a causa de l'escalfament global que va creixent sensiblement. Cal estar preparats davant del problema. S'ha de poder reduir el consum de l'aigua sense perdre productivitat, mitjançant l'aplicació de tècniques de reg més eficients i altres aplicacions que millorin l'efectivitat dels cultius amb menys despeses d'aigua.

Davant d'això, el grup Agbar (que va començar a existir fa 150 anys) ha presentat ja un seguit de solucions tecnològiques que millorin la producció agrícola tenint en compte l'energia, els fertilitzants i, sobretot, l'aigua, per assegurar un desenvolupament sostenible. Ho ha presentat en un moment en què Espanya es troba amb una sequera que ve precedida de tres anys amb pluviositat per sota de la mitjana. I ja, començant el 2014, s'ha començat a desenvolupar un Programa Nacional que preveu una inversió de 58 milions d'euros per finançar els grups operatius que aportaran solucions a les necessitats dels sectors en ordre a augmentar la producció dels cultius fent servir menys aigua, segons les directrius de l'Agbar. Desitgem, és clar, que tinguin èxit, com també algunes altres iniciatives que ja s'han començat a prendre en altres països, gràcies a Déu!

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels caputxins

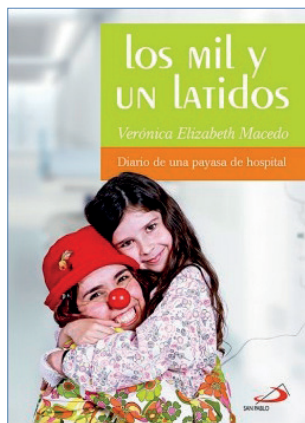
TRADICIONS REMEIERES

La genciana és de gust amarg

La genciana o argençana (l'lat., *Gentiana lutea*; cast., *genciana*, *gengiba*) és una de les herbes remeieres més estimada per la tradició terapèutica popular. És una planta de muntanya, pròpia del Pirineu i de la serralada Cantàbrica que fa la flor groga. Durant l'hivern la mata s'asseca i rebrota per la primavera; les fulles són molt amargues, però l'arrel —molt rica en glucòsids i genciopirina— ho és encara molt més! La genciana s'ha emprat amb gran eficàcia com a aperitiva i estomacal, puix que tonifica l'organisme sense irritar-lo, especialment si hom pren el «vi de genciana», que es fa amb l'arrel d'aquesta planta macerada amb vi blanc del millor. Santa Hildegarda de Bingen (†1179), doctora de l'Església i experta en herbes remeieres, escriu que la genciana conforta en els mals cardíacs i és molt bona contra la febre (cf. *Hildegardis abbatissae Opera omnia*, París 1882, P. L. 197, col. 1142 «De Gentiana»). En efecte, aquesta planta muntanyenca s'ha usat ininterrompudament en la tradició remeiera popular com a excel·lent febrífug i fou una de les plantes medicinals més ben considerada pel cèlebre sacerdot bavarès expert en hidroteràpia, Dr. Sebastià Kneipp (1821-1897), qui enaltí les propietats antireumàti-

ques i hepàtiques aportades per la genciana i, alhora, maldà per divulgar les propietats remeieres de la centàurea (l'lat., *Centaurea cyanus*; cast., *aciano*); una planta de la mateixa família que, alhora, és coneguda com a *fel de la terra* degut a la seva amargor i que ja us vaig presentar, fa alguns mesos, en un altre article.

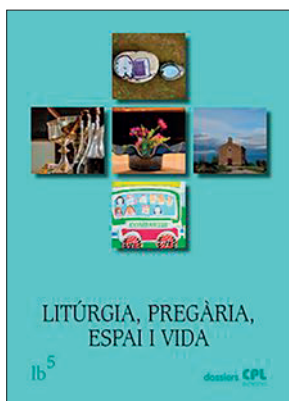
L'any 1751 fra Jacint de Sarrià volgué posar en relleu aquest caràcter febrífug i aperitiu de la genciana, que la descriví com a «calenta y seca, que té virtut potencial contra la pesta, y aplicada al ventrell cura o mata los cuchos y mou la gana de menjar. És contra les febres per la gran amargor que té» (BHC, *De algunas herbas*, f. 152). Semblantment, fra Hilari d'Arenys de Mar (†1976), transcriví el text d'una recepta per a elaborar el vi antidiabètic: «Herbes per compondre el vi antidiabètic. Pren dotze ginebrons tallats, centaurea, donzell, ruda, genciana, romanill, sàlvia, de tot això un brot. Posa-hi esperit per cobrir les herbes, y es deixa així vuit dies. S'hi afegeixen dos porrons de vi blanch usual, y es deixa per vuit dies més, y se'n pot prendre'n una copa d'aiguardent abans de les menjades y al llevar-se» (T.A, *Receptari*, s. f.). A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, de la bardana o llapassa.

VERÓNICA ELIZABETH MACEDO

Los mil y un latidos
San Pablo, 2018, 158 pàg.

L'autora ens presenta un diari íntim de les seves experiències com a paller de l'hospital, que alhora es converteix en una guia per a navegants. És una eina eficaç per a totes aquelles persones que desitgin dedicar-se, o ja ho fan, a aquesta tasca apassionant: el de paller de l'hospital. Un llum potent ple d'esperança per afrontar la malaltia.

AUTORS DIVERSOS

Litúrgia, pregària, espai i vida
CPL, 2018, 192 pàg.

Els equips de litúrgia i els cristians interessats a viure més intensament les celebracions comunitàries trobaran en aquestes pàgines elements de formació per aprofundir en el sentit de les nostres trobades litúrgiques i propostes senzilles perquè tota la comunitat, en el seu conjunt i des d'àmbits diversos, pugui participar-hi més plenament.

GABRIEL M. OTALORA

El universo nos acerca a Dios
Fonte-Monte Carmelo, 2018, 92 pàg.

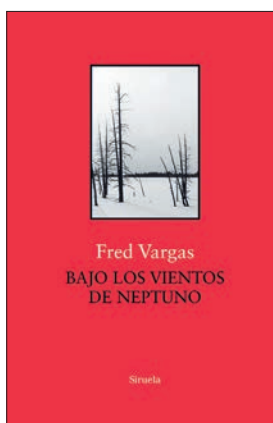
L'autor ens presenta una reflexió sobre les dues grans passions de l'ésser humà. D'una banda, descobrir les lleis de tot el que som i ens envolta; i de l'altra, conèixer el nostre origen, quin sentit té l'univers, la vida creada i el nostre destí... La primera és patrimoni de les ciències, però la segona és terreny de la fe.

JOSEP FONTANA

L'ofici d'historiador
Arcàdia, 2018, 262 pàg.

La tasca de l'historiador es defineix fonamentalment pel seu compromís amb el món en què viu. Josep Fontana (1931-2018) es va proposar en aquests escrits realitzar un balanç del treball dut a terme en més de cinquanta anys de professió, i se centra en els àmbits en què ha investigat i en els motius que el van guiar per triar-los.

FRED VARGAS

Bajo los vientos de Neptuno
Siruela, 2018, 412 pàg.

El comissari Adamsberg es disposa a creuar l'Atlàntic per entrenar-se en unes noves tècniques de recerca, però no sap que el passat se li ha ficat a la maleta i l'acompanya en el viatge. Al Quebec es trobarà amb una jove assassinada amb una arma blanca i una cadena d'homicidis tots iguals, comesos per un assassí fantasmal...

JESMYN WARD

Canteu, esperits, canteu
Periscopi, 2018, 308 pàg.

En Jojo, de tretze anys, és un nen mestís. Viu amb la seva germana petita Kayla, la seva mare i els avis en una granja a la costa del golf del Mississipí. El pare, un home blanc, surt de la presó. Es tracta d'un retrat del conflicte racial que encara avui llasta les vides de moltes persones i de la història d'una família i els fantasmes que la sotgen.

CRÍTICA TEATRAL

PEIO SÁNCHEZ

Director del Departament de cinema de l'arquebisbat de Barcelona

LA REVOLUCIÓN SILENCIOSA

DIRECCIÓ: Lars Kraume

INTÈRPRETS: Jonas Dassler, Judith Engel, Tom Gramenz, entre altres

MÚSICA: Christoph Kaiser, Julian Maas

GÈNERE: Drama

111 minuts

Alemanya

Les persones contra el sistema

Dietrich Garstka tenia 17 anys quan va ser expulsat juntament amb tota la seva classe de graduació a l'escola secundària, dissolta el 21 de desembre del 1956 per ordre del camarada ministre d'Educació. Cinc minuts de silenci en una classe d'història a finals d'octubre en van ser el motiu. Es tractava d'una protesta contra la repressió sagnant de la Rússia soviètica durant la revolució hongaresa del 1956. A l'Alemanya Oriental allò era atemptar contra l'essència del socialisme i encoratjar la contrarevolució d'Occident. 50 anys després i passats 16 de la caiguda del mur de Berlín, va escriure un llibre per fer memòria d'aquella revolta oblidada. El 20 de febrer del 2018 es va estrenar la pel·lícula homònima; només dos mesos després l'autor va morir.

El director alemany Lars Kraume es planteja fer una pel·lícula testimonial més que política, sobre les persones darrere d'un règim totalitari. La diversitat del grup d'estudiants, amb unes interpretacions notables, mostra la ingenuïtat i la força de cadascun, amb els seus drames enfrontats a una situació que els supera. Els cinc minuts de silenci insignificants s'han convertit en una provocació per al poder comunista. L'escola, com tota la societat, està sota vigilància i els professors llisquen cap a comissaris polítics. Les famílies dels joves ens permeten reconèixer la situació d'opressió i el fustigament davant de qualsevol desviació en què vivien.

Després de la protesta inicial, la investigació política pretén desemmascarar-ne els «capitostos». El poder busca el càstig expiatori i actua a través dels seus peons com un sistema. El director entre aigües turbulentes, el representant municipal també inflexible pare d'un dels nois, la delegada «policial» del consell escolar i el ministre d'Educació caricatura del mal. Del costat de les persones, cada estudiant, en la seva fragilitat, es veu enfrontat a una maduresa amb les hores comptades. La trama s'entrecrua i manté l'atractiu i la tensió de la història a la vegada que l'interès, perquè, a poc a poc, apareixen els dilemes de consciència. Continuar endavant o doblegar-se? Trair o mantenir l'amistat?

Si a *El club dels poetes morts* (1989) era una rebel·lió d'adolescents de casa bona davant la imposició familiar en un món benestant i el provocador era un professor, aquí es tracta d'enfrontar-se a un sistema de dominació, amb un vell que viu als afores del sistema com a únic aliat. El coratge, la coherència, l'amistat i l'adulteresa es reuneixen mentre la inspiració religiosa apareix al fons (una creu, una església, un pastor, el toc d'una campana). Especialment interessant per als educadors —l'autor era professor de Secundària— i els alumnes, no decep el públic general que reconeix el valor dels petits gestos. Malgrat que no passen a la història, la construeixen. El silenci aquí és un compromís eloqüent. La pel·lícula trenca el silenci i en fa memòria.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FÀBREGUES
Llibreter

La vida és plena de sorpreses

DEBORAH WILES
248 funerals i un gos extraordinari
Viena Edicions, 2018, 265 pàg.

Tenir a les mans un llibre agradable al tacte, ben presentat, de lectura fàcil, ja és un estímul que et predisposa a passar una bona estona i a fe que és el que m'ha passat amb aquesta aventura senzilla en les formes, però que toca la fibra dels sentiments.

La primera impressió et fa pensar en una novel·la juvenil i sí que ho pot ser, però no només. Els grans en gaudirem, sobretot quan, a través de la trama, ens endinsa en les vivències d'una noieta de deu anys.

Diu la contraportada que ella sap molt bé com cal comportar-se... o això era el que es pensava, fins que les coses van començar a anar-li molt malament: de sobte mor la seva estimadíssima rebesàvia Florentine, una velleta adorable; la seva millor amiga, Declaration, l'evita sempre que pot; el seu cosinet Peach, un ploramiques insuportable, se li enganxa com una paparra i la segueix pertot arreu.

Però és que la vida és plena de sorpreses. I la més important és descobrir com les afrontaràs.

La família és, juntament amb la noia i el gos, la gran protagonista d'aquesta obra, on cadascú té el seu paper ben definit i, com una orquestra ben afinada, tothom entra i surt, o calla, sense trencar el compàs. La simfonia puja i baixa el to, duent el lector a gaudir de tota l'obra.

Es llegeix d'una tirada i se'n gaudeix tota l'estona. Pot semblar intranscendent, però toca els sentiments d'amor, d'amistat, de comprensió i troba en el deure un bon aliat per fer-ne una lectura exemplar. Senzillesa i bona literatura.

RAUXA

Sospita i amor

Quan en les converses diàries es parla de l'Església, de manera inconscient i quasi automàtica se sol activar el mecanisme de la sospita. A partir dels crims i errors objectius comesos pels cristians al llarg de dos mil anys s'acaba esmenant sense contemplació la totalitat del cristianisme; tot el que ha fet l'Església és sospitós de ser malèfic. Així, qualsevol persona o moviment que s'hagi oposat a l'Església immediatament és elevat a la categoria de sant; els punts teològics més fonamentals i definitoris del cristianisme són posats en dubte, perquè són una manipulació per part del poder; sant Pau apareix com l'artífex d'una deformació del missatge original de Jesús; i finalment s'acaba afirmant que els evangelis són una manipulació i que Jesús ni era Déu, ni va ressuscitar, sinó que era un bon home que volia canviar les coses... si és que mai va existir. La insaciable sospita fins i tot ens pot fer dubtar del que els pares ens han explicat de la nostra més tendra infància.

La sospita té la pretensió de distingir les coses amb intel·ligència, però en realitat ho acaba veient tot igual de brut i maligne. L'amarga sospita només veu mal per tot arreu; la bondat i la innocència no existeixen. En contrast, hi ha una mirada madura però confiada, tranquil·la i sense pretensió de descobrir-ho tot; una mirada pacient, capaç de deixar-se meravellar per tot allò que la supera i que no pot entendre; una mirada que percep la discreta llum del bé enmig de la foscor. Només des la mirada de l'amor, l'Església i la resta de l'existència poden aparèixer tal com són.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

NOVAHUMANITAS

Del **dilluns 1 d'octubre al dijous 4**, al monestir de Dueñas, sessió de formació humana *Cómo tomar mis decisiones* a càrrec de M. Ángeles de los Ríos. Més informació: www.novahumanitas.org.

Barcelona

MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI

El **dijous 27 de setembre**, a les 18.30, conferència de Mn. Francesc Nicolau sobre *Hi ha gran varietat de nebuloses dins de la galàxia* a la sala Sant Jordi del Seminari (c/ Diputació, 231 - Barcelona).

INSTITUT SANT TOMÀS

El **dijous 27 de setembre**, inauguració dels cursos de l'institut: a les 18.30, missa; a les 19.15, memòria del curs 2017-2018 i conferència de Rosario Neuman *La metafísica del acto y la autoposición en santo Tomás*; a les 20.45, aperitiu. C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

MONESTIR DE PEDRALBES

El **diumenge 30 de setembre**, a les 11.30, visita dinamitzada familiar *La vida en un monestir medieval* (tel. 932 563 427).

GERMANES HOSPITALÀRIES

El **divendres 5 d'octubre**, a l'Hospital de Sant Rafael de Barcelona, matinal *Espiritualitat, creativitat i cures*. Inclou una ponència de Siro López, taula rodona d'experiències i dinàmiques. Inscripcions: jsanchez.hsagrator@hospitalarias.es.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts d'octubre**, a les 19.00, seminari *La qüestió de gènere: discerniment cristià avui* amb Enric Vilà i Neus Forcano; els **dijous 18 i 25 d'octubre, i 8, 15, 22 i 29 de novembre**, a les 18.00, curs *Atrapats pel temps. Repensar el temps per a una vida en plenitud*, coordinat per Joan Carrera i Tere Iribarren (tel. 933 172 338).

Girona

INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES

RELIGIOSES

El **dijous 27 de setembre**, inauguració del curs: a les 19.00, a l'església del Seminari de Girona, missa presidida pel bisbe Francesc Pardo; a les 20.00, lliçó inaugural de Mn. Joan Naspleda *El moviment bíblic a Catalunya al primer terç del segle XX*.

Lleida

BEAT FRANCESC CASTELLÓ

El **divendres 28 de setembre**, a la parròquia de Sant Pere de Lleida, a les 10.00, exposició del Santíssim; a les 12.00, eucaristia; a les 18.00, exposició del Santíssim; a les 18.30, rosari; a les 19.00, eucaristia presidida per Mons. Salvador Giménez. Veneració de la relíquia del beat i cant dels goigs.

MÀRTIRS

El **dissabte 29 de setembre**, commemoració del 82è aniversari del martiri de Francesc Castelló i jornada dels màrtirs: a les 11.00, eucaristia a la capella del cementiri de Lleida presidida pel P. Jaume Sidera i concelebrada per Mn. Joan R. Ezquerria i Mn. Gerard Soler; a les 12.00, pregària i ofrena floral a la Fossa Comuna dels Màrtirs; inauguració i benedicció de la placa commemorativa del martiri dels 26 religiosos claretians beatificats el 2017.

Sant Feliu de Llobregat

CATALONIA SACRA

El **dissabte 29 de setembre**, a les 11.00, itinerari guiat per les esglésies de Sant Miquel i Santa Càndia d'Orpí (Anoia). Més informació: www.cataloniasacra.cat.

Tortosa

LA SALLE

El **dissabte 29 de setembre**, a les 19.00, a la parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló, celebració del 125è aniversari del col·legi La Salle.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Jaume Castro, Pere Fàbregues, Jaume Gabarró, Antonio Gil, Josep Gil, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Joaquín Millán, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MACIÀ GRAU

El pare Jesús Roy és l'actual administrador parroquial de la basílica de la Mercè de Barcelona, càrrec que ocupa des de finals del mes de març, quan va ser nomenat per l'arquebisbe Joan Josep Omella a petició del superior provincial dels mercedaris. Com a administrador parroquial, s'encarrega de l'atenció espiritual de la comunitat cristiana de la parròquia de la Mercè, i també dels pelegrins que s'acosten a visitar el temple de la patrona de Barcelona. Encara que també té altres responsabilitats dins de l'orde dels mercedaris, considera un honor com a mercedari desenvolupar aquest nou ministeri.

La Germandat de la Mercè té com a objectiu primordial fomentar la devoció a la Mare de Déu de la Mercè. Com es podria aconseguir que la gent visités amb més aflluència la basílica?

La devoció a la patrona i princesa de Barcelona és una cosa que cal viure a la família, a l'escola catòlica, a la parròquia. La devoció a la Mare de Déu de la Mercè i la visita a la basílica on en custodiem la imatge creixerà a mesura que la devoció a la nostra patrona es visqui des de petits: que els pares, catequistes... ensenyin als infants, adolescents i joves de Barcelona a estimar la Verge de la Mercè. A més, ja que la Mare de Déu de la Mercè és patrona de la nostra diòcesi, seria bonic que les parròquies, o per arxiprestats, un cop l'any visitessin com a comunitats cristianes la patrona i més aquest any, en què la basílica és temple jubilar pels 800 anys de la Mercè.

Els mercedaris tenen cura de la basílica, encara que fins ara no n'han tingut la titularitat jurídica. ¿S'han iniciat els tràmits per canviar la situació?

Els mercedaris sempre hem somiat de tornar un dia a la basílica de la Mercè, casa mare de l'orde. Els capítols generals i provincials des de mitjan segle passat han adreçat una carta al bisbe i arquebisbe de Barcelona sol·licitant-li la tornada

P. Jesús Roy, administrador parroquial de la basílica de la Mercè de Barcelona

«Hem de contagiar l'amor i la devoció a Nostra Mare de la Mercè»

a la casa mare de l'orde.

Tot i així, l'arquebisbe ha confiat als mercedaris —per descomptat en la persona de l'administrador parroquial— l'atenció espiritual de la basílica. Ens sentim ja a casa. Hem celebrat aquí les eucaristies de les trobades de seglars mercedaris, de la família mercedària d'Espanya, dels professors dels col·legis de les mercedàries de l'orde, de la peregrinació de joves mercedaris amb motiu dels 800 anys i de la clausura del capítol general de les mercedàries missioneres de Barcelona. Hem iniciat un camí que esperem que, amb il·lusió i treball pastoral, conclogui en la recuperació d'aquesta basílica, cap i casal de l'orde de la Mercè i somni de tot mercedari.

Ja ha conclòs el muntatge del nou orgue de la basílica, que serà un dels instruments de referència de la ciutat. Què suposa per al temple?

Ja el tenim muntat. Sona meravellósament bé. Segons els experts, serà un dels millors orgues d'Europa. Es farà servir en les celebracions litúrgiques, perquè com assenyala el document de la Santa Seu sobre música sacra, l'orgue de tubs amb el seu so aporta esplendor notable a les celebracions litúrgiques i eleva poderosament les ànimes cap a Déu. D'això es tracta, que l'orgue ens ajudi a viure millor la celebració de la nostra fe. I per descomptat, també es faran concerts. Els dies 21, 22 i 23 de setembre hi ha tres concerts inaugurals.

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 23 AL 30 DE NOVEMBRE

PALAU MINOICS I MONESTIRS DE CRETA

DEL 3 AL 13 DE DESEMBRE

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Camí de fe, cultura i història

DEL 10 AL 14 DE DESEMBRE

Pessebres als ALPS ITALIANS

DEL 28 DE NOVEMBRE AL 2/3 DE
DESEMBRE

Llums de Nadal a NOVA YORK

DEL 12 AL 24 DE GENER 2019

Festes de Lalibela - ETIÒPIA

DEL 24 AL 29 D'ABRIL 2019

Pasqua ortodoxa al LÍBAN

DEL 27 DE DESEMBRE 2018 AL 3 DE GENER 2019

EGIPTE: Creuer especial de Cap d'Any pel Nil

Club⁺amics

Organització tècnica

Ruth Travel GC 1478